

AZ ATHENAEUM OLVASÓTÁRA.

51804

KOLDUSOK.

KABOSEDE.

15 IUN. 1973

1441

8 - OCT. 2019

BUDAPEST.

AZ ATHENAEUM R. TÁRSULAT KIADÁSA.

BIBLIOTECA IN PED
1893
PEDAGOGICAL INSTITUTE LIBRARY

Budapest, 1893. Az Athenaeum r. társ. könyvnyomdája.

KOLDUSOK.

Estefelé, mikor a templom mellől elindultak, a hó már vastag pelyhekben omlott s a főváros fehérebb volt, mint az ég, mely föléje borult. Hárman együtt egészen csinos koldus-kompániát tettek: az egyik foglalkozására nézve félkezű, a másik sánta, a harmadik pedig világtalan volt. Különösen a templom előtt s míg ki nem értek a városból. Az országúton valamit eugédtek az elvekből s a félkezű legalább az ép kezével elég ügyesen hánt, a sánta is kevésbé szorult a mankójára, a világtalan pedig ki merte nyitni azt a félszemét, melylyel még észrevett a világból valamit, kivált ha annak a valaminek némi kis értéke is volt. A széles fővárosi utczákon szótlánul haladtak végig s nem sok ügyet vetettek a hóra, mely lassankint kiprémezte — ha nem is kifogástalan szabótalentummal — az ő rongyos vékony gúnyájukat.

De az utolsó házaknál, ahol gyérülni kezdtek a gázlángok s a messzeségből csak úttalan fehér mező világított feléjük: a három koldus egyszerre

megállott. Valami bolond koldushumor tört ki belőlük s a különböző szavaknak körülbelül ilyen volt a foglalatja:

— Talán jó volna, ha testamentumot csinálnánk...

Világos, hogy a szomszédos helységig nem éppen könnyű útjuk leszen s nyáron, mikor az országúton egy kis falusi szellő suhan végig, alig hanem kellemesebb a koldusoknak is a haza való gyaloglás. Máskor a tél sem csinál valami különösebb galibát s ha becsülettudóan meghúzza magát, a hidegségét még csak el lehet tűrni, ha az ember koldus is és nem is éppen akrobata. De most a hó olyan impertinens állhatatossággal hullong, az országút felől olyan kellenetlen szélhirdető fütyölés hangzik, hogy az ember még a városvégi apró házaktól védett utcát is otthonnak nézi, melyből nem szívesen mozdul ki. S ha ki kell mozdúlnia, ha belenéz az úttalan fehérségbe, melyen jó időben is egy félóraig kell baktatnia, hogy céljt érjen: bizony eszébe juthat a testamentom. Eszébe, még a koldusnak is.

Az utolsó lámpa alatt haditanácsot tartottak. Abban megállapodtak, hogy itt az volna a legegyszerűbb megoldás, ha valamelyiküknek jó négylovas hintója volna. Nem szívesen bár, de megnyugodtak benne, hogy ezt a kis hibáját hamarjában egyikük sem tudja jóvá tenni. Egyelőre gyalog, azaz egy kissé világtalanul s harmadrészt sántán kell az

útnak neki vágniok, ha egyáltalán haza akarnak érní a familiához. S miután az idő a tél daczára erősen éjszakának hajlott, csakhamar megegyeztek, hogy minden tanácskozás megszakításával mielőbb el kell indulniok. S még egy búcsúpillantást vetve a néptelen utczára, a hó alatt pihenő házakra s az utolsó világitó lámpára: elindultak.

A sántát közbül vették, hogy támaszkodhassék. A vezető a félkezü volt, míg a világtalan csak a lábait bocsájtotta a hármás szövetségnek rendelkezésére. Eleinte egészen jól haladtak, a hó némikép világitott, az országút sem volt egészen eltemetve s hogy összebújtak, valamelyes melegség híján sem voltak. A szél ugyan erősen a szemek közé vágott, olykor majdnem vissza is lóditotta őket, de percznyi pihenő után csak újra tovább mehettek. A sánta, aki leghamarabb kifáradt, még egy kis vigasztalásra is vetemedett s a kellemetlen szél elől fejét mélyen lehajtva, azt jegyezte meg, hogy másfél óra alatt mégis csak otthon lesznek. S végre is, ha harmincz eszendeig koldusok lehettek, ezt a másfél órát is kibőjtölhetik.

A vak, ki legkevésbbé fárasztotta magát, a jó kedvet akarta ápolni. Némi variációval egy bolondos német nótát kezdett dúdolni s ha a szél egy pillanatra megpihent, hallani lehetett a mély értelmű refraint:

— So drei, wie wir drei...

S ez az induló meg a sántának időnkint megújuló vigasztalásai elégségesek voltak az első negyed-

órára. Hogy az országút magasabban feküdt, nem tévedhettek el túlságosan. Míg csak bokán felül merültek a hóba, addig bizonyosak voltak benne, hogy az egyenes út kivánalmának némi megsértésével ugyan, de mégsem tértek le a helyes útról. Ha pedig a világtalan kissé mélyen talált a hóba süppedni s kiabálva jelezte a veszedelmet, akkor egyesült erővel kiszabadították s néhány kísérlet után visszataláltak az országútra. A hármas szövetség látóképes tagjai ugyan némi keserőséggel tapasztalták, hogy a hó állítólagos világító képessége alig egyéb mesénél s hogy a hőmezőkön éppen a sötét pontok azok, melyek az útkeresőnek világítanak (— amely fölfedezésre a humoros vak azt jegyezte meg, hogy a Nap utczáin bizonyosan sötétséggel világítanak —), de azért behunyt szemekkel s minden tíz lépés után helyszemlét tartva, mégis csak tovább haladhattak.

Egy félóra telt el s a koldusok alig tették meg az utnak egy harmadát. A sánta panaszkodni kezdett, hogy túlságosan sietnek s a világtalan is felhagyott a dúdolással. Kijelentette, hogy a félkezűnek jó a dolga, mert az egyik kezét zsebre vághatja, a másik pedig még jobban meg van védve a megfagyás ellen, neki azonban künn kell tartania mind a két kezét, mert az egyikkel a sántába kapaszkodik, a másikkal pedig egyensúlyozza magát; a hideg szél pedig éppenséggel nem veszi tekintetbe e kényszerhelyzetet s olyan vadul csipi a kezeit, mintha tisztán passzióból lóbálná a levegőben. Pihe-

nőt követelt, hogy ő is úr lehessen és zsebre vág-
hassa a kezeit.

Csak a félkezű sürgette a pihenéstelen tovább-
menést.

A sánta és a vak egy ideig kelleetlenül enge-
delmeskedtek, de mikor a szél egyszerre bolondulni
kezdett s nem elégedett meg azzal, hogy a hullongó
havat csapkodja útjukba, hanem — mint valami
felbőszített vadállat — a nyugvó hórétegbe túrta
az orrát s abból is csúf hófelhőt kavart a szemek
közé: akkor megszakadt a türelmük. Mint a legki-
tünőbb katonák vezényszóra, ők minden felszólí-
tás nélkül egyszerre megfordultak s hallgatólag kije-
lentették a szélnek, hogy beszéljen a hátuk köze-
pével. Egyuttal pedig úgy megvetették a lábukat,
hogy minden nagyobb erőlködés nélkül bárki ész-
revehette volna róluk, hogy egyelőre nem szándé-
koznak megfordulni és tovább menni.

A humort elsöpörte a havas szél.

A világtalan vaczogva szólott:

— Tán itt rekedünk...

A sánta valamivel tovább ment:

— Tán haza se érünk többé...

A félkezű gúnyosan káromkodott:

— Megfagyunk, mint a kutyák....

A szél egy pillanatra sem tartott szünetet.
Túrta, kergette, szórta, vágta a havat s mintha
mulatni akart volna a három nyomorulttal, úgy
viselkedett a hátuk mögött. Annyi hót rakott hamar-

jában a hátukra, hogy napszámért se czipelnének annyit egyszerre s mikor a vak is láthatta, hogy ilyen teher alatt le kell roskadniok, akkor egyszerre nagyott lökött rajtuk s a félkezü is alig tudott a lábán maradni. Ellenben a sánta és a vak kétségbeesett nyögéssel buktak le a hóba. Ugy bukdácsoltak benne, mint a leöntött macskák s a félkezün is vad remegés vett erőt. A szokásos káromkodás helyett az irgalmas istent emlegette s mikor a szél egy kissé kifáradt s elbukott társai fölkeltek, remegve szólott hozzájuk:

— Fogózkodjunk egymásba.... Tartsunk össze, különben végünk van.

Kétségbeesve, szótlanul kapaszkodtak egymásba a koldusok és összedugott fejvel hátra fordítottak a közös ellenségnek. Hogy egy helyben maradtak, lassankint körülfogta őket a hó s máris nehezükre esett, ha csak a lábukat akarták is megmozgatni. A sánta siránkozó hangon mormogta, hogy bizonyosan el kell pusztulniok, hogy a hó ellepi őket mindjárt és sohse mehetnek többé a templom elé koldulni.

A világtalan — talán megszokásból -- szalasztotta ki a száján:

— Dicsértessék az ur Jézus Krisztus....

S a félkezü félig eszméletlenül suttozta:

— Amen....

Nagynehezen kivergődtek a hóköpenyegből s mikor a szél egy kissé elcsöndesedett, újból meg-

indultak. Csodálatosképpen a félkezü volt leginkább megrémülve. Vadul dolgozott benne az életösztön s mintha attól félne, hogy a legkisebb hangos szóval kihivja a szél dühét, vigyázva, halkán suttozta:

— Tartsunk össze.... Tartsunk össze....

S az összetartás egy időre használt. Mintegy öt percnyi utat nagyobb fáradság nélkül tettek meg. A testükre rakódott hó még melegítette is némileg s ahogy sietvést haladtak, a hideget sem érezték annyira. A sánta egyszer-egyszer világosságot is vélt látni s biztatni akarta társait, hogy nemsokára otthon lesznek. A világtalan pedig szinte fanatikusan ismételte maga előtt:

— Nem lesz szél... Nem lesz.... Nem szabad lenni....

Hirtelen a gyöngébb szélfúváson át egy csengetyü szava hangzott. A három koldus megállott s talán a szivük dobogása is megállott. Alig kétszáz lépésnyire valami világosság látszott s a csengő is mind közelebb hallszott. Világos, hogy koci vagy szán közeledik. De a világosság utjából rémülve vették azt is észre, hogy jó messzire estek az országuttól s megfagyott havon haladva, azt hitték, hogy még mindig az országuton vannak. A koci vagy a szán borzasztóan gyorsan haladt s míg a félkezü még gépiesen suttozta, hogy tartsanak össze, a három koldus egyszerre kitépte kezét a másikatól s örülten, vad kiabálással futni kezdett a jármű felé.

Eszeveszettség volt. A kiabálás elveszett a felriasztott szélben, a három koldus most már egymást sem látta, a félkezű száradó torokkal vágta a tűnő világosság után, a világtalan azt sem tudva merre, a csengő után futott s a sánta csak bukácsolt, kiabált és sirt. Bábel úgy meg nem zavarta az embereket, mint ez a csodálatos jármű ezt a három koldust. Futottak, sirva kiabáltak, bukácsoltak s a világosság eltűnt, a csengés elhalt, a szél újra füttyölt....

Perczek teltek el. A sánta sirása hallszott s valahonnan a világtalan kiáltását hozta a szél. A félkezű megállott. A feje olyan bódult volt, mint a fuldoklóé, ki már lemondott. A borzalmas hidegben, a gyalázatos szélhúvás között az a világitó köcsi úgy robogott el, mint a meg nem fogható, talán csak álomban felmerült utolsó reménysugár. Most már az is elmúlt. Megállott és azt sem tudta: a társait várja-e vagy a halált.

— Vége....

A sánta összetalálkozott a világtalannal s együtt elbotorkáltak a világosság irányában, míg a félkezűre akadtak.

A világtalan, ki maga is futott, nem tett társainak szemrehányást. A félkezű megint azt motyogta: »Tartsunk össze.... tartsunk össze....« S a sánta dühös siránkozással kiabálta:

— Élni magatok is tudtatok volna, de meghalni segítsek nektek, ugy-e?

A félkezü, mintha nem is hallaná, tovább motyogta:

— Tartsunk össze....

Összefogózkodtak. A félkezü vezetett, a sánta támaszkodott, a világtalan dicsérte az ur Jézus Krisztust és közösen elindultak keresni az országot, az otthont....

APRÓ FŐVÁROSOK.

I.

Külföldre utaztam. Az osztrák határ közelében egy fiatal, erős ember szállott a kupémba s egy félóra múlva már beszédbe eredtünk. Megmondta, hogy német ember s egy félévi magyarországi tartózkodás után most visszamegy hazájába, ahol valószínűleg jobban fogja magát érezni. Valamit azonban itt hagy, amiért a szíve mindig vissza fogja húzni: egy kis húga porlik magyar földben.

Utitársam érdekes germán feje, meleg organuma hamar megnyertek s osztrák földön már mély beszélgetésben voltunk.

Hirtelen, majdnem minden átmenet nélkül, a városka felől kérdezősködött, melyben én lakom.

— Milyen ott az élet?

Azt hiszem, meglehetősen hű képét adtam. Semmivel se más, mint a többi vidéki város: egy kicsit bárdolatlan, egy kicsit nevetséges és meglehetősen unalmas. De van egy jó oldala: nem köve-

telő. Aki békén hagyja, maga is békében maradhat tőle. Az emberek keresik egymást, míg meg nem únják, aztán szépen el vannak egymás nélkül is. Olykor rendeznek valami nagyobb mulatságot, a hol közösen unatkoznak, aztán elszélednek és folytatják külön-külön. Az asszonyok nyáron elutaznak s mikor hazajönnek, csinálnak ugyan egy kis galibát, mert szívnak magukba valami nagyvilágiast, amitől eleinte élvezhetlen nekik odahaza minden, de lassankint megint beletörődnek s megy minden a régi kerékvágásban. Megszokják újra a kisvárosi unalmat s a kisvárosi garallérokat. Egy kissé még kritizálósak, ha tehetik, kissé pletykásak is, de nem esnek miatta tragédiák.

Az én germánom mesolyogva kérdezte:

— Hát nem amolyan apró főváros?

— Hogy érti?

— No, a városok is olyanok, mint az emberek: egy kis utánzástól nem riadnak éppen vissza. Kicsi a nagyobbat s a még kisebb őt utánozza. Aztán, mint minden utánzásnál, itt is akad egy kis bibi. Megesik az a kalamitás, hogy nem épp a legjobbat majmolják.

Azt hiszem, az asszonyokat akarta elriasztani, hogy ne szálljanak a kupéba, mert nagyon erősen dohányzott s egész füstfelhőbe temetkezett.

— Éltem egy darabig a fővárosukban. Nem mondom, hogy nem tetszett; az erős fejlődés, ha rakoncátlan, ha vad is, mindig tetszik. De egy kis

mosolyra mégis indított. Mert én odahaza. Németországban megszoktam, hogy olyan városokat, olyan embereket lássak, akik álmosak és lábbon járó theoriák ugyan, de legalább originálisak és párjukat nem találni sehol sem. De az önök fővárosában nem úgy van. A magyar nemzet eredete — úgy hallok — nem egészen bizonyos, de a magyar fővárosé — ezt már tudom — egészen kétségtelen. Aki nem hiszi, nézze meg Párist. Megtalál ott minden vonást belőle, csak hogy egy kissé finomabban. Még az erkölcsi felfogás is egy, de Párisban egy kissé szellemesebb. A »la France est une monarchie absolue, tempêrée par de chanson«, ami egy kissé idejét múlta, most, egy kis módosítással, erkölcsi életükre áll: erkölcstelenségüket a szellem mérsékli. Önöknél az utánzatban sok elvész, de inkább a szellemből, mint a másiktól.

Közbevettem egy rövid megjegyzést:

— Mintát választ ember és város egyaránt, de az nem olyan veszedelmes. Az iskolában is egy mintára »kezelik« a százféle képességeket, de az egyforma dresszura után minden egyéniség a maga törvényei szerint fejlődik tovább. S a városoknak púgy meg van az egyéniségük, mint az embereknek.

A füstfelhőben egy perczig elmerült. Úgy tetszett, hogy gondolkozik.

— Nem tagadom. De ez bizonyos tekintetben olyan munka, mint mikor a labdát leszorítják, hogy magasabbra ugorják. A fejlődés megakasztása a

továbbfejlődés érdekében. Mikor az iskolából kikerülnek, előbb feledniök kell, amit esetleg egyéniségük ellenére is beléjük szorítottak, hogy aztán igazán tovább fejlődhessenek. Úgy fejezhetném ki magamat, hogy mesterséges reakció a haladás érdekében. De a városoknál nem megy olyan könnyen. Az ember megvénül a maga egyéniségével, de a városok élére bizonyos öltök után új emberek, új utánzók kerülnek; a város vénülő lábait heves, ifjú fejek dirigálják s ebből komédiák lesznek.

Mosolygott, hogy olyan sokat theorizál s megjegyezte, hogy német, tehát született theorizáló.

Aztán folytatta:

— Hiszen kétségtelen, kiheveri az önök ifjú fővárosa ezt a csúf, idegen mintát. Csak attól tartok, hogy addig meg a kis városok őt veszik mintául s ezek már nehezebben fogják kiheverni. Nem tudom, nem figyeltek-e még meg szimptomákat, hogy apró fővárosok vannak keletkezőben? Ahol, a belső szüzibb érzék daczára, divat a lazább erkölcsi felfogás? Ahol, hogy úgymondjam, kétféle morált ismernek: morálist és immorálist? Ahol egyszerűen papábbak a papánál s nagyvárosiasabbak, mint a főváros?

Nem állottam meg, hogy egy kérdést ne kockáztassak:

— Csak úgy theoria révén jut az ilyen kérdésekhez?

... A dohányzás nem használt. Az állomás-

nál asszonyok szállottak a kupéba s a csomagaikról látszott, hogy hosszabb ideig lesz hozzájuk szerencsénk. Az én germánom nem épen szeretetteljesen nézett reájuk, aztán halkan felém sűgött:

— Talán az éjjel még beszélgethetünk . . .

Aztán hallgatag lett. Valami könyvet vett elő, abból olvasgatott, de nem nagyon figyelmesen. Egyszer-egyszer átszólott hozzám, majd lebocsájtotta az ablakot és kitekintett a futó vidékre. Úgy tetszett, hogy álmodozik, hagyta magát altatni a vonat egyhangú robogásától. Csöndes alkony borult a tájékra, a vonat nyomán húzódó kűrtűfűstben a homálytól már látszani kezdtek a röpködő tűzcillagok, a beáramló levegő kezdett éles és fűstszagú lenni, a visszafutó fáknek már csak körvonalai voltak kivehetők, a robogáson hazatérő állatok kolompja hangzott át . . . Megkezdődött az utasok éjszakája . . .

II.

. . . Az olajlámpa fölé áthúztam a vászonburkot, az ablakot becsuktam, cigarettre gyujtottam s egy kissé kényelembe helyezkedtem. Az asszonyok elaludtak. Az én germánom egy pillantást vetett reájuk, aztán, amennyire a vonatrobogás engedte, halkan mesélni kezdett . . .

III.

— Nyár közepén kaptam meg a szerződést a Torda-gyárhoz. Csak szeptember elején kellett jelentkezniem s addig elvittem az én beteg hugocskámat fürdőbe. Volt ön már valaha fürdőhelyen?

— Voltam.

— Az a szabadság országa. Nem mondom, hogy mindenkinek, de nagyon soknak. Az a sok melegvérű asszonyka pezseg, mint a champagnei és ugrik, mint a — dugasza. Egy kissé víg ott az élet és nem éppen csak betegek élnek. Vannak ott asszonyok a világ minden részéből, és egyformák, vagy legalább nekem tetszett úgy, hogy egyformák. Ami ott beszédben történik, azt nem veszik olyan szigorúan s néha a tetteket sem. Az emberek fürdőn és álarczosbálon igen liberálisak. A kis húgom, szegény, a levegőt, a fákat, a virágokat kereste, csak azokat látta, én olykor egyebet is. Egy asszonyka volt ott a legvígabb fajtából, az még rám is kivette hálóját. Különben igen kedves, aranyos háló volt s az ilyen aranypóknak áldozatul esni sem éppen utolsó mulatság. De én a húgomra gondoltam, az ő beteges testecskéjét óvtam, véle sétálgattam, neki mesélgettem csodásan szép útakról, csillagokkal kiveret, mélyszínű égboltról, nehéz illatú virágokról és nem akadhattam a hálóban. Egy ilyen kis beteg, ránkzorult hugocska bámulatos biztosíték a hálóban akadás ellen...

Egy est a kis húgom elaludt. Megcsókoltam s néhány percze lesiettem a parkba. A második fordulónál már elébem került valaki.

— Mégis csak megtaláltam . . .

Az aranypók volt. Hogy egy villában laktunk, a szomszédságot elég jognak vette és habozás nélkül megszólított s nemsokára bizalmasabb is lett. Meg kell adnom, hogy az őszinteségben mintának mehetett volna. Szinte szeretetreméltó vakmerőséggel, aminőre csak asszonyok s azok is csak bizonyos időben képesek, kezdte vallomásait. Megrögzött, változhatatlanul egyhangú sorsáról beszélt s benne volt hallgatag a felszólítás, hogy változtassam meg. Az aggályokat — ha férfi egyáltalán táplálna ilyen férgeket — szintén hamarosan eloszlatta. Őt az egész furdóben senki sem ismeri; először van ott s valószínűleg utoljára is. Nekem sem mondja meg, hogy kicsoda s csak rajtam áll, hogy többé ne találkozzunk. Néhány nap múlva el fog utazni s ha kívánom el fogja felejtteni, hogy milyen színű hajam van, aminek fejében én is vállalkozhatnám hasonlóra. Szóval: olyan megmagyarázhatlan nyíltsággal beszélt, aminőre csak vagy gyökéréig rohadt asszony képes, vagy olyan, aki akaratlan, ösztön ellenére mindig jó volt s megérkezett a percze, midőn a lélek teljes elaltatásával nem tud és nem is akar ellenállni a kísértésnek. A becsületes éhező, aki nem titkon lop, de kiordítja a világnak, hogy ő most nem lesz becsületes, ő most lopni indul . . .

A parkon homály és csend ült. A szép aranypók látta a ragyogó csillagokat s egy kis lázban égve, engem is figyelmeztetett rájuk. Forróbban kezdett beszélni s már kevesebb volt az összefüggés a beszédében. Azt hiszem, egészen közel simult hozzám s én, az én vastag germán fejemmel, elég szamar voltam, hogy húzódtam tőle. Sőt amikor a villa egy kis ablakában a világosságot elzárva egy sugár árnyat véltem észrevenni, azt hiszem szótlánul hagytam ott az aranypókot, és pók és háló és csillagok daczára szaladtam az árnyamhoz és csókoltam az én felébredt húgoeskámat. És eszembe sem jutott meghaladni azt a szót, mely pedig nyomon követett s mely alig hangzott másképp, mint: nyomorult —

Nem is láttam többé. Három nappal később már útban voltam a húgoeskámmal Magyarország felé, új állomásomra. A kis húgom rendbe szedte az új lakásunkat, én az új gyáramat. Én kikergtettem egy csomó lusta munkást, följelentettem néhány megvesztegetésre váró finánczot és megtisztítottam a gyárat; a húgoeskám meg nekifogott a kis kertnek, kiirtotta a gyomot, ásott, ültetett, gyomlált. Szóval, rendet csináltunk mind a ketten. S én meg voltam elégedve a húgommal, Torda, a gyáros, meg én velem. Azt hiszem, rendkívül megkedvelt s a kis nővére — aranyos, édes gyermek — meg is súgta nekem. Két hét folyhatott le ezenközben s ekkor a helyzet körülbelül ez volt: Torda imádott engem, én pedig a legjobb úton voltam, hogy nyakig bo-

diák is büszke lehetne reá. S a leányka majdnem szomorúan felelt. Elmondta, hogy a bátyja őt okolja, — talán megsértett, talán nem volt elég kedves hozzám, — azért bujkálok folyton. Amire én persze csak motyogtam, mert végtelenül együgyű vagyok, ha nővel állok szemben. S Ilonka megfegyett, jobb erkölcsöket kívánt, s indult tovább, de annyit még odasúgott nekem:

— Ha kerül, azt fogom himni, hogy a kis húga nem is — húga, hanem . . .

Azt hiszem, a vér az arczomba szökött. Bizonyos voltam benne, hogy ilyen gondolatra ez a gyermek nem jöhetett magától, ezt mástól kellett hallania. Hogy kitől, az iránt sem voltam kétségben. S megrémültem. Engem üldözzön, bántson, kínozzon, de azt az én beteges, érzékeny, édes húgocskámat ne . . .

Elhatároztam, hogy alkalmat keresek és beszélek vele. Aztán csakugyan nem beszéltem vele. Szerencsére a gyárban valami baj támadt. Nyáron különben is roppant nehéz a dolog a gyárban, aztán meg kevés lett a vizünk is, többször szünetelni kellett s éjjel-nappal folyton a gyárban voltam. Nem volt annyi időm, hogy a kis húgommal kiülhessek a kertbe, szegényke egyedül nézte a csillagok kalandozását, egyedül hallgatta a bokrok susogását, amire én tanítottam, és halványodott, gyengült, amire én már dehogy is tanítottam.

Késő este, mikor végre leszökhettem hozzá

nehány percze, a nyakamba borult, engem sajnált és nekem majd meghasadt a szívem, mert hát szegényke ő volt a sajnálatra méltó. A kis arczocskája megnyúlt, a haja, a szeme mintha világosabb lett volna, s egyszer-egyszer bevallotta, hogy a szíve nem egészen rendesen dobog.

Aztán a gyárban még több lett a dolog, még kevesebb volt az időm, azt az asszonyt és Ilonkát is egészen elfelejtettem. A húgom mesélte, hogy az az aranyos gyermek mindennap lejön hozzá, elbeszélget, eltréfálgat vele s mulattatja, míg én távol vagyok.

Délután volt. Fenn a gyárban az egyik kád léket kapott s ott dolgoztam, hogy amit lehet, megmentsek.

A szolgálóleány futott be hozzám a hűtőbe:

— Nagyságos úr, nagyságos úr, — a kisasszony . . .

— Mi az?

— A kisasszony az ujságot olvasta és hirtelen összeesett.

Ész nélkül rohantam le. Az én édes, egyetlen húgom (egy könyvet morzsol le a kezével, s látva, hogy észrevettem, majdnem szégyenlősen vetette közbe: »Ne vegyen mindent észre! Nagyon szerettem azt a gyermeket!«) . . . az én édes, egyetlen húgom eszméletlenül feküdt a pamlagon, hová egy jószívű munkásné emelte. Csókoltam, költöttem, nem ébredt. Nem is ébredt fel többet; valami nagyon megnyomta a szívét s az ilyen gyöngé madárnak

kevés is elég. Bolond volnék, ha én most azt akarnám elmondani, mit éreztem; meggyötört akkor eléggé és semmi kedvem, hogy marczangoljam magam. Az volt az egész dologban, hogy az a kis német lap, melyet a húgocskámnak járattam, valami pletykát hozott, amiben az volt elmondva, hogy ebben és ebben a gyárban, egy fiatal, szép remete lakik, akiért epednek a lányok, az asszonyok, de ő behúzódik regényes fészkebe s ellen tud állani a kisértésnek, mert a fészekben van egy kis csodaszép, gyöngye pelyhű madárka, aki a világ előtt a remete — húgocskája. A pletyka olyan otromba világossággal volt megírva, hogy mindenki megérthette. Hát a remete, az én volnék, annak a gyöngye pelyhű madárnak pedig szerencsésen ~~hallgattatták~~ a szívecskéjét.

Abban a pillanatban nem voltam egészen az eszemnél. Végre is mire való volna az az ész, ha még ilyenkor sem hagyná el az embert! Odamentem, ahol a gyalázatosság forrását sejtettem. A felső házban a gyáros valamit írt épen, az aranypók himzett, a kis Ilon azonban reszketve lapult meg, mikor engem észrevett.

Talán kissé hangosan találtam kimondani:
— Torda úr, megölték a húgocskámat!

A gyáros felugrott és ijedten nézett rám. Odaadtam neki azt a lapot, s míg olvasta, én az aranypókot néztem, hosszan, égő szemekkel. Olyan csöndesen himzett tovább a nyomorult, mintha az élete függne tőle.

A gyáros sápadtan kérdezte:

— Ki tehette ezt?

Remegő hangon feleltem:

— Valaki, akit én nagyon megbánthattam, vagy aki engem bántott meg nagyon s aki el akar üldözni, meg akar ölni, hogy bosszút ne állhassak... Valaki, aki tudta, hol kell engem megsebezni, aki...

A kis Ilonka holthaltványan, majdnem leroskadva omlott elém:

— Nem, nem olyan... nem akartam megsebezni... öljön meg... én sügtam a szerkesztőnek... én mondtam, hogy el kellene magát választani attól a lánytól... mert nem akartam, hogy vele legyen, mert szeretem...

Összeesett. Az az asszony, az aranypók, háziasietett és fölemelte. Egy pillanatra megszédültem, de csak egy pillanatra. Eszembe jutott, hogy ez a lány illet csak attól az asszonytól hallhatott, hogy — ha mondta is — az a szerkesztő az ő gyermekes szavára nem tehetett ily gyalázatosságot. Itt másnak kellett történnie. — Hidegen szóltam az asszonyhoz:

— S ön eltűri, hogy ez a gyermek önmagát vádolja?

Rám nézett kihívóan.

— Eltűri, hogy ennek a gyermeknek egész életére lelkében maradjon a fulánk? Eltűri és nincs egy szava, egy bűnbánó, világosító szava...?

A gyáros révetegen nézett engem is, az asszonyt is. Az egész egy percz volt. Az aranypók megérezte a vihart és erős hangon vágta ki:

— Hát én voltam . . . áruljon el . . .

. . . Keményen, vadul csapott le rá a gyáros, a férj keze . . .

VI.

. . . A kupében az alvó asszonyok mozogni kezdtek. Az én germánomnak égett a szeme, a hangja; nem látott maga körül senkit, semmit. Lázzal, remegve fakadt ki:

— És ha lecsapta, ha megölte — visszkapom én azzal a húgocskámat?

Az asszonyok ijedten riadtak fel . . .

SASS IDA.

Este Sass Ida hazajött a városból. Öreg szüleinek, kik nem várták s fölöttébb meg voltak lepetve, azt mondta, hogy gonosz sejtelmek bántották, álmában betegeknek látta őket s nem volt maradása. — Ennyi az öregeknek éppen elég volt, hogy egy verset sirjanak az örömtől, aztán még a szokottnál is nagyobb fürgeséggel bizonyították, hogy semmi bajuk és Ida úgy tett, mintha meg volna nyugtatva. Túláradó kedvvel csókolta az ősz tiszteletes kezeit s a remegő matrónának a homlokát:

— Csakhogy semmi baj, édeseim....

S alig akartak az öregek egy kissé kirakodni azzal a sok apró hírrel, eseménynyel, ami egy év óta — az Ida távollétében — felgyülemlett, a leány egyszerre fáradt lett, izgatottságot, kimerültséget emlegetett s aludni ment....

I.

A tiszteletes úr úgy tett, mint aki a hetven évét nem is érzi. Kora hajnalban, mikor az égen

még csak amolyan szürkével itatott, narancsszín sávok mutatkoztak, már kiment a kertbe s azzal a mindent feledő odaadással, melyre csak az öregek képesek, virágokat szedett bokrétába, hogy oda tehesse a leánya párnáira. Egy aczélszínű búbos galamb lerepült a dúczról s odalibegett az öreg lábaihoz. A tiszteletes egy percze félbehagyta a kötögetést.

— Hess búbos — most egyéb dolgom van.

A búbost egész sereg galamb követte s ott tipegtek, búgtak, röpködtek körötte, mint valami anyatyúk körül a gyöngé, citromos pihéjű csibéi. Egészen közel merészkedtek hozzá s ha egy rövidebb száru bimbó kicsúszott a kötöző ujjai közül, egyszerre az egész raj neki esett a szegény virágnak. A tiszteletes ilyenkor fölemelkedett, hangosat csettintett a nyelvével s egy darabig nyugta volt, mert a galambok búgva felrepültek a dúczokba. De nem sokáig tartott s újra csak ott voltak körötte, a parányi fényes szemeikkel olyan álhatatosan nézve fel hozzá, mintha megbűvölte volna őket.

Mikor a bokréta készen volt, valami zöld selyemszalagot csavart közéje, amit az almáriom gyomrában talált valahol. Aztán egyet hessentett a galamboknak s lábujjhegyen visszasonpolygott a paplakba. A felesége még jóízűen aludt s az öreg tiszteletes nem állotta meg, hogy egy percze meg ne pihenjen az ágyánál. Kicsavart a bokrétából

egy rózsaszálat, a meggörbült szárát szépen egyenesre húzta s aztán odatette az alvó matróna párnájára. Hadd legyen az asszony is meglepetve, ha fölébred. Csak ekkor tipegett tovább a lánya felé. Ahogy Sass Ida a hófehér párnák között szunnyadt, az öreg elnézte s mintha azt figyelte volna, hogy nem bántotta-e az a nagy város a szegénykét. De nem mert sokáig maradni; félt, hogy felébreszti s mégis csak korán volna még egy kissé. Pedig az bizonyos, hogy ha egyszer felnyitja a szép szemeit, már csak nem hagyja egyedül járkálni az édes atyját.

Visszament a kertbe.

A kis falu akkor kezdett ébredni. Az angyalok odafenn félrevonták a felhőfüggönyöket s derülten nézegettek le a falura. Már pedig nagy szégyen lett volna, ha ez még ekkor is tovább alszik. A távolból hallatszott a jószág, amint ostorpattogás mellett húzódott ki a rétre. A kertrácson át látszott néhány paraszt, ahogy felfegyverkezve szintén már munkára volt indulóban. Egyik-másik észre is vette a tiszteletest s alázatosan megemelte a kalapját a köszöntésére. A fákon madarak kezdtek mozgolódni, egyszerre a harangszó is belezendült az ébredés morájába s az öreg pap ajka halk imát mormolt.

Aztán hangosabb lett az egész vidék. A madarak, a galambok összefolyó hangicsálását emberek lármája fojtotta el; a nap most már egész buzgalommal látott hozzá, hogy láthatatlan sugárszállaira fűzze a remegő harmatgyöngyöket, melyeket

aztán éjszakára ismét széjjelszór, mint valami évődő gavallér, aki a legritkább ajándékból hódol a kedvesének, aztán egy mord tekintetért megharagszik s izzé-porrá töri, amit olyan fáradsággal állított össze. Az öreg tiszteletes a kerti padról, melyen megpihent, hallotta, hogy odabent a felesége felébredt, de úgy tett, mintha nem venné észre. Hadd legyen ideje neki is valami kis meglepetésről gondoskodni. Hiszen végre is, neki is leánya. A tiszteletes úr hát csak nézte tovább a természet életét s nem ment be a lakásba.

A pad fölött, az ablakon át szólott le hozzá az asszony:

— Ne költsem fel ^{az} Idát?

Az öreg Sass csak félig fordult meg:

— Ne bántsuk szegényeket... hadd aluszsza ki magát.

— Köszönöm a virágot.

— Virágot? — álmélkodott az öreg — ugyan milyen virágot? Piros-e vagy fehér? Mert ha piros, akkor sírtál, anyjukom, az éjjel. Sirtál a leányodért, mert mama-könyből, ha éjjel harmatozik, piros virág fakad. Úgy mondják...

— Jó, jó, — nevetett az öreg asszony, — ismerem én annak a piros virágnak a bokrát. *Vá-gott szára* van annak, nem így terem a könyrózsa.

Az öreg tiszteletes rázogatta a fejét hamisan:

— Hogy megokosodik az asszonyféle is! Már hogy ilyet is észrevesz...

Aztán kedvtelve gyújtott pipára s vidáman nézte a kis faluját. Olyan volt az egész, mint egy kis fészek. Köröskörül szürke hegyek, mintha úgy összehordták volna őket s közöttük a völgyben a sok fiók, kertek közé, biztos helyre fészkelve. A tiszteletes úr úgy látta, hogy isten áldása van az egész falun. A sok paraszt, aki a kert szélén, az országúton elhaladt, olyan vidám volt, mint az ég. Ahogy a kalapját megemelte, az ember azt sem tudta, jókedvből teszi-e vagy tiszteletből. Egy kaputos ember se volt közöttük, csupa egészséges, vidám, nehézkes paraszt. S egyszerre az öreg papnak úgy tetszett, mintha valami idegen ember közelednék. Magas, vékony, városi viseletű. Ahogy közelebb ért, mélyen megemelte a kalapját.

Rákiáltott a tiszteletes

— Zádor István!

— Én vagyok, Sass bácsi.

Szinte ugrálni kezdett széles jókedvében. Elébe sietett az ajtóig, megölelte s aztán a homlokára ütött:

— Jaj én szamar! Hogy előre nem tudtam. Zádor István ne jönne meg, ha Ida hazajött? Hát csak beljebb fiú! A kisasszony ugyan még alszik, de ketten majd csak felébreszszük. Hé, anyjuk! hozok valakit.

S vitte magával diadalmasan a házba...

II.

Sass Ida éppen akkor jött ki a szobájából. Égszin sávokkal befutott fehér ruha simult karesú természetéhez s vértelen arcza a tornyosan font szénfekete hajsátor alatt még sokkal fehérebbnek látszott. Zádor István érkezése nem lepte meg. Úgy tetszett, hogy értesülve volt jöttéről. Annál nagyobb zavarban volt a fiatal ember, kit az öreg tiszteletesnek szinte vonszolnia kellett magával. Fogta a kezét s mintha egy akaratos gyermeket kellett volna vendég elé állítania, egészen Ida közelébe vitte.

Ott megszólalt:

— Jó reggelt főlem, meg ettől a hosszú legénytől.

Zádor István és Sass Ida ott állottak egymással szemben és mintha rosszban kapták volna őket, csak félve, alig merték egymást köszönteni. Az öreg Sass csak nézte a zavarukat s ragyogott az arcza.

— Hm, hm — nézze meg az ember, hogy meg vannak lepetve! Mintha bizony nem együtt eszelték volna ki ezt a szép találkozást.

A fiatal ember halkán jegyezte meg.

— Nem tudtam, hogy Ida itthon van...

— Nem-e? — duruzsolt az öreg jókedvvel — nyomorult véletlenség, hogy egy városban élnek s aztán egyszerre haza szállingóznak. Nem is tudtak róla, hogy milyen egyformát cselekesznek! A kis idegenek...

Aztán egyet taszított a fiatal emberen:

— Hát arra való az öreg, hogy bolonddá tegyék? Vőlegény és menyasszony volnátok, vagy mi — és el akarnád velem hitetni, hogy abban a nagy városban nem is találkoztatok? Ejnye, fiú... Hiszen nagy úr egy képviselő, az bizonyos, de Absolon Péter, mikor magával vitte Idát nevelőnőnek, megmondotta, hogy a vőlegény számára nyitva a háza mindig. Csak elmentél hozzá egyszer-másszor?

Sass Ida kissé elfordult s mélységesen hallgatott. Zádor István halkán felelt:

— Eleinte voltam ott.

— Hát aztán?

— Aztán tanulnom kellett.

A tiszteletes kaczagott.

— Ez már más. Az annak a rendje. Aki meg akar házasodni, siessen azokkal a vizsgákkal. Hát ügyvédek vagyunk, meg van a diploma? Lészen nemsokára lagzi?

Sass Ida mereven nézett a fiatal emberre, mintha meg akarná bővölni. Zádor egy perczig visszaneézett reá, azán nem állotta a tekintetét s lehorgasztotta a fejét. Mintha követ kellett volna nyelnie, nagy kín rajzolódott az arczán, a szemeit leszegezte a földnek s fulladtan, rekedtes hangon szólott:

— Megbuktam...

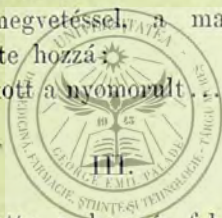
Egyet tántorodott az öreg. Aztán főlegyenesedett, valami csodálatos megvetéssel nézte a fiatal embert s hallgatott. Az ablakon frissen sütött be a nap, körülvilágolta az aggastyán magas alak-

ját, de az a két fiatal teremtés árnyékban maradt. Az ajtó megnyílt s a tiszteletesné iparkodott befelé, hogy üdvözölje az ő leendő vejét. Abból a néma, szomorú jelenetből nem vett észre semmit, csak kiterjesztette a karjait s már szóra akarta nyitni az ajkát, mikor az öreg pap félúton elébe került, egy öleléssel leszorította a kiterjesztett karjait s félig haraggal, félig szomorúsággal, a fejét a fiatalok felé fordítva, azt dörmögte a fogai között:

— Ne bánts...!

S nagy megvetéssel, a matrónát magával huzva kifelé, tette hozzá:

— Megbukott a nyomorult... megromlott...

Magára vette a hosszú fekete kabátját, a fényes, bársonyos kalapját és megindult a faluba. A hetven éves ember lelkét meglehetősen nagy kétségbeesés fogta meg; amolyan lehetetlen érzés, amikor az ember kétségbeesik meg meg is nyugoszik abban a tudatban, hogy éppenséggel nincs módjában a dolgokon változtatni. Mikor elindult, nem gondolt egyébire, mint hogy magánosan bolyongva legalább elsirassa az ő szép összeomlott álmait; azokat a fiatalos szívvvel szőtt terveket, melyeket nyári estén a kertben festegettek maguknak, ő, a hitvese és az özvegy Zádorné, mialatt a gyermekek a virágok között — bujdosó virágokként — el-eltün-

tek, meg újra előkerültek. A tervekben rendben volt minden; a fiú bekerült a városba, a lányt az édes apja tanította, aztán vakáció idején a fiú vette át az apa szerepét és tanítgatta a jövő asszonyát. Az ég verőfényes, az éjszakák kaczagók voltak: a fiatalok szerelme édes fakadóban.

Zádor István stipendiumokat kapott, Sass Idát Absolon, a képviselő behívta a falusi kastélyába, a lányai mellé nevelőnőnek. Az öregek mindkét részen boldogok voltak. A negyven éves Absolon, aki a faluban soha senkivel sem állott szóba, sokszor a hintóján kísérte haza Idát, és egyszer-egyszer maga is benézett az egyszerű paplakba. Mikor aztán ősz felé az Absolon-család felköltözött a fővárosba, Sass Ida szépen visszajött az öregeihez, s akkor megindult a nagy levelezés Zádor Istvánnal. Tavaly, mikor Absolon azt mondta, hogy magával viszi Idát a városba, Zádornak már csak egy éve volt hátra. Úgy volt, hogy leteszi az ügyvédi és aztán megülik a lakodalmat. Absolon Péter magához hívatta a fiatal embert és megígérte neki, hogy majd az irodanyitás nehéz napjaiban segítségére lesz.

Az öreg tiszteletes nagyon boldog volt, hogy minden olyan szépen ment.

S most a nyomorult megbukik. A hálátlan lerontotta a szép álmokat. A tiszteletes eleinte úgy le volt sújtva, hogy nem is hitt ez álmok feltámadásában. Úgy gondolta, hogy ez a bukás helyrehozhatatlan. És a falu utján, a ragyogó napvilágban,

a köszönő hívek között járva, siratta az ő szép leányát, a szegény matrónáját, önmagát. Egy perczig Absolonra is gondolt s a szégyenre, hogy a képviselő milyen hálátlanra pazarolta jóságos indulatát. Nagy, hatalmas fájdalmat érzett a szivében.

Egyszerre eszébe jutott az a szegény özvegy-asszony, az öreg Zádorné, aki olyan szomorúan járt az egyetlen fiával. S feltámadt benne a pap. Azt a szegény asszonyt meg kell vigasztalni. A mindenható és az írás segíteni fogják, hogy megtalálja a szavakat, melyek a szegény asszony lelkébe megnyugvást hintsenek. A tiszteletes egyszerre elfelejtette özszeomlott álmait, a hitvesét, a lányát, önmagát s csak a lelkész kötelességét érezte, akinek egy búban hanyatló lelket kell az írás friss harmatával föléleszteni. Gyorsabban lépkedett az agyagos úton s a falu végére tartott a Zádorné viskójához.

Az özvegy ruhákat teregetett. Sass messziről köszöntötte.

— Isten áldását e kis házikóra.

Az asszony fűrgén, vidáman dolgozott tovább s úgy a munka mellől szólott vissza:

— Az áldás meg vagyon, áldassék az Úr. — Megjött a fiam.

A tiszteletes belépett az udvarra. Egy kissé zavarban volt. Úgy érezte, hogy az írás nem világosította meg eléggé s még nem találta meg a szót a vigasztalásra. Csak hallgatta hát egy darabig az öreg asszony gondatlan beszédét s mig úgy tett, mintha

figyelne, voltaképpen gondolkozott. A kalapját leemelte s hagyta, hogy a nap melege érje ezüstszin fürteit. Egyszer-egyszer végigsimított a homlokán és majdnem beszélni kezdett. Aztán beszélt is, de csak amolyan formaságokat, semmis szavakat, üreseket. Még várt.

Zádorné megsokalta.

— Baja van a tiszteletes úrnak?

Sass azt hitte, hogy most eljött az ideje és kenetteljesen kezdett szónokolni. Úgy segített magán, ahogy szokás: intett az örömtől, mert éjszaka jön a napra, bánat az örömré. Aztán egy merész ugrással a városra tért át, mely tele van gonosz-sággal s mint seb a testen, terjed tovább mérge-sen, öldökölve. Jaj a szegény háránykának, ha a farkasok közé téved százszor jaj a szegény fiatal léleknek, ha a gonoszság levegőjébe kerül. A főváros magába zárja, megmételtyezi s a jók hamut hinthetnek a fejükre, sírhatnak a füzéknél, mert ismét megkevesbedett az ő számuk. Ártatlan, jó szív lehetett, tele hajlandósággal a jóra s a gonoszság karmai között mégis elvérzik...

A tiszteletes hangja nagyon komoly és ünnepé-lyes lett. Zádorné sóhajtott:

— Úgy kell lenni, tisztelendő uram. A fiam is úgy beszélt az este...

Sass bólintott:

— Nagyon okosan.

Az özvegy tovább beszélt:

— Szegény fiatal leánykák, olyan gyöngék, mint a frissen hullott hó. Hogy tudnának ellenállni annyi kísértésnek.

A tiszteletes korigálva szólt közbe:

— Utána esik a kísértés a fiúnak is, még jobban. Mert erősek után fut a kísértés. A gyöngé magától is esendő. A szegény fiúk...

— Mesélte a fiam, hogy ártatlan szelid leánykák, mint romlanak el a városban. De hisz oly nagy a kísértés...

A tiszteletes megint közbevágott:

— Azok a szegény fiúk a legjobb szándékkal mennek, tanulni akarnak, hogy az özvegy édes anyjuk vénségére ne kínlódják tovább. Aztán jönnek a pajtások, a kártya, a tivornya, amikben az ördög lakik és megveszik őket. Tanulnának szegények, de nem megy. A betüből, az utczáról, a sarokból, mindenünnen hívogatja a gonosz...

— És a leányok — folytatta rendíthetlennül az özvegy, — jaj, a szegény bárányok. A fiam mondta: ismert egyet, szelid volt, mint a galamb s utána nyúlt egy nagy úr. Árva kis galamb, bizony elvesztette a fejét...

Sass úgy találta, hogy világosabban kell szólania.

— Bizony, édes Zádorné, még azon sem kelene meglepődnie, ha most valaki betoppanna s azt mondaná, hogy a fia nem tanult, megbukott.

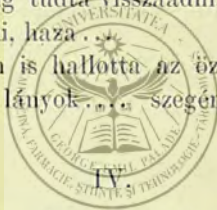
Az özvegy fölemelte a fejét.

— De már annak azt mondanám, hogy hazudik, mert a fiam fiskális. Itt az írása a fiókomban . . .

S oda futott az almáriomhoz, kihúzta a fiókját. Egy sereg kendőt kellett felbontania, ott pihent bennük a nagy pecsétes írás. Odatartotta a tiszteletes szemei elé diadalmasan, hogy betűzze ki. S az öreg csak a hatalmas, fatartóban pihenő pecsétet látta, de az írást betűzni nem tudta, mert széldülés fogta el s ösztön szerint érezte, hogy a fiú valami okból hazudott neki. Reszkető kézzel fogta a diplomát s alig tudta visszaadni, pedig most már haza akart menni, haza . . .

Az ajtóban is hallotta az özvegy hangját:

— De a lányok . . . szegények . . . a fiam mondta . . .

Az úton visszafelé a tiszteletes úrnak az járt az eszében, hogy valjon nagy baj volna-e, ha a paplakot többé nem érné el? Úgy találta, hogy az ember egy nappal mindig tovább él, semmint kellene . . .

V.

A kakukórás, egyszerű papszoba soha sem hallott olyan beszédet, aminő most benne folyt Zádor István az ablakhoz huzódott s rettenetesen hallgatott, de Sass Ida, kinek halvány arcját valami izgatott pirosság öntötte el, annál inkább beszélt. Szaggatottan, halkított hangon szólott:

— Nagyon jól tudtam, mért maradtál egyszerre el. Láthattad, hogy egyetlen egyszer sem vontalak kérdőre, pedig ha téged is meg akartalak volna csalni, erről a fegyverről nem mondtam volna le. De ha sohasem tudtad volna meg s mikor a vizsgát letetted, eljöttél volna hozzám, hogy megkérj: én magam mondtam volna meg, hogy nem vagyok hozzád méltó...

— Régen tudtam...

— Tudom. Ah, arról én már rég lemondtam, hogy a tied legyek. Abban a pillanatban, mikor ráléptem erre az útra, tisztában voltam, hogy veled többé nem találkozom s ha igen, nem ismersz többé engem. Ha szüleim nincsenek, most sem látnál...

Egy perczig hallgatott, aztán folytatta:

— Sohasem kértem volna számon tőled szerelmedet, ígéretedet. Meghúzódtam volna, ahol senki ismerősöm s csak véletlenül hallottam volna meg, hogy elvettél valami tisztességes leányzót. Az a köny, mely akkor szememből kifakad, nekem lett volna szemrehányás, nem neked. S aztán vége lett volna az egésznek. De nekem szüleim vannak. Öreg, hanyatló emberek, akik idenőttek e röghöz s mikor nekem azt mondták, hogy a falunak fiatalabb kántort hozhatnak, aki tette valóbb, hogy az én öregeimet elszakíthatják e rögtől, akkor én azt kértem, hogy ne öljék meg őket időnap előtt, ne kényszerítsék távozni e hajlékból, melyben negyven évig voltak boldogok... Meghagyták őket itten s a vált-

ságdíj én voltam... viselem a szégyenét, megérdemlem. De ha odaadtam érettük az életemet, legalább hagyják őket boldogan meghalni!

Zádor István, mintha egy könyvet törölt volna:

— Hazudtam nekik. Azt mondtam, hogy megbuktam.

— Köszönöm. Tegnap reggel meghallottam, hogy hazajössz. S engem elfogott a rémület, hogy valamivel elárulhatsz. A lakásodra siettem s azt mondták, hogy már hazautaztál. Nem volt maradásom. Utánad jöttem, hogy kérjelek. Nem magamnak tiszteletet, de szüleimnek könyörületet, István...

— Még ma elutazom innen s vissza sem jövök, csak majd — egy temetésre...

— Az isten áldjon meg.

— De mi lesz veled?

— Addig szenvedni fogok. Aztán mindegy, akármilyen lesz...

... Az ajtó megnyílt, a tiszteletes jött be. Egy kicsit jobban reszketett, mint rendesen, de erősködött, hogy jókedvűnek látszassék. Mosolygott Zádorra s mikor ez zavartan vette a kalapját, megszorította a kezét s azt súgta neki: bátorság! Úgy tett, mintha már megbocsájtott volna neki s aztán a leányához fordult. Egy kis reszketés volt a hangjában:

— Mikor utazol vissza?

Sass Ida lassan felelt: -

— Még ma. Zádor is velem jön.

A tiszteletes elfordult és úgy jegyezte meg:
— Jól teszitek. Aztán vigyázz reá... hadd
egye jóvá... tanuljon.

VI.

Mikor estefelé a fiatalok a vasúthoz indul-
tak, a tiszteletes úr hagyta őket az öreg assz-
zonyokkal előre menni, maga kissé hátrama-
radt. S mikor a vonat indulóban volt s az asszo-
nyok a kendőjüket lengették a fiatalok után — az
öreg Sass összegyúrta az ökleit s elfojtott indu-
lattal nézett arra, amerre a várost képzelte...

25.5

SZÁRNYATLAN MADÁR.

Estefelé Szever kissé izgatott lehetett s valami csekélységért ilyesmit dörögött növendéke felé:

— Szamár . . .

Tele lett a lakás lárzával. A vén francia madám ijedtében megütötte a kis Izát, pedig simogatni akarta s most már a kis leány is sirni kezdett. A madámnak befagyott a hangja s nem tudta csitítani. Aztán egyszerre az asszony, a nagykereskedő neje is bejött a szalonból s a madám még jobban megijedt. Egy szót sem tudott szólani, csak mutatott kétségbeesetten a csukott ajtó felé.

Onnan pedig hangzott a fulladt kiabálás:

— Nem kell instruktor! A mamának kell instruktor! Mama szereti! Én instruktor nélkül is lehetek szamár! Menjen mi tőlünk, maga koldus . . .

Akkorára az anyja felszakította az ajtót. A fiu ordítózva hátrált a sarokba s onnan sivította:

— A mamának kell . . . nekem nem.

Egy könyv feküdt az asztalon. Az asszony megkapta s neki hajította a fiúnak. Valahogy meg-

hasította vele a képét s a tizenkét éves kamasz most már hörögve lapult meg a földön. Az anyja oda futott, ütötte, rugta s lábai alól az összekuporodott fiú dühösen, fogait vicsorítva sziszegte:

— A mamának kell . . . szereti . . . megmondom a papának . . .

I.

Szever lesietett az utcára. Valami zavar vett rajta erőt s nem tudott magának számot adni, hogy mi történt, mi változott meg az utolsó órában. S a mint egészen a házakhoz húzódva sietett tovább az aszfalton, mégis úgy érezte, hogy a gázvilág bántja, hogy ismerőssel nem akar most találkozni. Úgy rémlett előtte, hogy az az asszony ott fenn még most is veri a fiát s ez még mindig ordítja: »nem nekem, a mamának kell az instruktor . . .« Fázott s bizonyos csodálkozással kérdezte magától, hogy valjon minden bünné változik, ha egyszer kimondják? Sohasem gondolt arra, hogy talán csuf életet él; mindössze annyira emlékezett, hogy nem volt tulságosan nehéz dolga, mint instruktornak; egy kissé hanyag is lehetett, de a fiú okos volt, magától is tanult s az anyja nem volt éppen nagyon szigorú. Talán nem is törődött az egészszsel. Világosan emlékezett egy estére: a fiúval ült s egyszerre az asszony bejött, megszólította:

— Szever úr, jöjjön be egy kissé a szalonba.

Ő zavartan szabódott, növendékére mutatott. Akkor az asszony felhuzta a vállát s egy kis gúnynyal mondta:

— Elvégzi azt Bódus maga is.

S benn a szalonban, holott tükör alá szorított villanyburákból szóródott szét a tejszín világosság, a zongorához ült. Eleinte nem játszott, csak meg-megütötte a billentyűket, közben kérdezett s hallgatta, hogy ő mit felel, aztán mikor már melegb lett volna a beszélgetés, szándékosan elfojtotta azzal, hogy valami vad, szeszélyes, talán nem is létező dalt verdesett s azalatt is egyre csak mosolygott, csak mosolygott. Szever nem tudta, mire vélje a játékot, a mosolyt, a hallgatást. Homályosan sejtette, szinte ösztön szerint érezte, hogy az asszony forral ellene valamit. Egyelőre úgy magyarázta, hogy egy kissé kaczerkodik. Csak úgy, a hogy tükör előtt is kaczerkodnék, ha egyéb alkalmatossága nem akad: hogy a gyakorlatból ki ne jöjjön. Elég csinos, elég fiatal asszony is volt még s Szevernek a játék nem volt visszatetsző.

Egyszerre az asszony abban hagyta a játékot, ölébe nyugtatta két kezét s megszólalt.

— Úgy-e maga szegény fiú?

— Az vagyok.

— Magának szerencse, hogy nálunk lehet?

— Nem tagadom.

Az asszony valamivel közelebb huzódott hozzá.

— Meséljen nekem valamit a nyomorról —

könyörgött s mikor Szever zavartan hallgatott, szinte esdekelve folytatta: — meséljen. A regényeknek nem akarok hinni, azok mindent túloznak. Maga meséljen nekem — s egy kis pajkossággal tette hozzá: — a maga nyomoráról. Hisz már úgy is elmúlt.

Szever folyton zavarban volt. Valami olyant mondott, hogy a nyomorról nem lehet szalonban beszélni, hogy ez a szégyenlős, meztlábás leány humorisztikus a maga hangos sírásával az ilyen ragyogó keretben, hogy a nyomor csak a maga fészében félelmes, hogy olyan, mint a kénytelenül meztelen ember: önmagának siralmas, másnak esetleg kaczagtató s több ilyesmit. Aztán a nagykereskedőné már nem is faggatta, hanem szinte haragosan ott hagyta. De másnap újra kezdődött a játék. S egyszerre... Megesik az ilyesmi máshol is.

De hogy csúfság, arra nem gondolt. Csak most, hogy az a vad, makranczos fiú oda sugta az anyjának:

— A mamának kell... szereti...

Egy kis undort érzett: az asszony iránt és maga iránt is. Különösnek találta az egészet. Soha, egy percze nem gondolta eddig, hogy ő abban a házban nem instruktor és most bántotta, hogy ezt a növendékétől kellett megtudnia. Úgy érezte, hogy az arca szégyenben ég. Míg azt hitte, hogy nyomorából kivergődött s ezt állásának köszönheti, még az asszony kaczerkodá-

sának is tudott örvideni. Azt mondotta magának, hogy a férfitől végtelen gyámoltalanság volna, ha bizonyos időben nem tudna — gyöngye is lenni. De most, hogy az egész úgy tűnt föl előtte, mintha a nyomorból nem egy állás, hanem egy asszony húzta volna ki, utálta ezt az asszonyt. És sok mindent megtudott már magának magyarázni. A mosolyt, mely barátainak arczán olykor megjelent; a kérdezősködést asszonyára olyanoktól is, a kik talán nem is ismerték; az évődést a kávéházban, hogy most már jó meleg fészke van

És sötét pírral arczán kezdte érteni, hogy miért nem találhatja soha otthon — Margitot

A vácsi-utca sarkán megvárta, míg kijött a masamód-üzletből. Hozzá sietett és megszólította a leányt:

— Margit!

Kissé idegenül nézett reá a leány. Míg mellék-utczába nem érték, nem is szólott Szeverhez, de ott aztán egy perczre megállt s úgy nézte a fiatal embert.

— Rég nem láttam.

— Sokszor künt voltam maguknál, de nem találtam soha.

— Saison van és nagyon sok a munka.

Aztán, mintha meggondolta volna magát, valamivel halkabb hangon jegyezte meg:

— Most hazudtam, Szever. Mindig otthon voltam.

— S nem akart velem találkozni.

— Nem.

— Haragszik rám?

— Nem tudom. Nem akartam látni s most érzem, hogy igazam volt. Fáj, hogy látom.

— Margit!

— Igazat mondok. Fáj. Ne jöjjön velem.

— Beszélni akarok magával. Engedje, hogy haza kísérjem.

— Lóvonatra ülök.

— Magával megyek

Lomhán indult meg a kőcsi a külváros felé. A domború, vastag üveg mögül sárgán világított be az égő olaj s a leány háttal ült a világosság-nak, míg Szever szemben helyezkedett el. Kettőjükön kívül nem volt más a kocsiban. Az őszi hűvös levegő élesen áramlott be a nyitott ajtón s Szever hamarosan becsukta. Aztán kissé előre hajolva, hogy szinte érezte a leány lehelletét, beszélni kezdett:

— Nem tudom, tudott-e maga arról az élet-ről, melyet én eddig folytattam. Ha tudott, ha, nem: nem változtat rajta. Nagyon csúf élet volt. De azt higgye el, hogy én csak ma tudtam még. Hogy,

amit eddig sohasem mertem megtenni, az utcán lestem meg, ezt is azért tettem, mert a szégyen égette a lelkemet s kerestem magát, hogy vezekeljek. Ezért nem mentem el, pedig küldött. úgy-e? Beszélnem kell magával; e világon senki sincs, a ki előtt szükségét éreztem volna, hogy tisztázzam magamat, csak ön, Margit. Nem menteni akarom életemet, csak azt akarom, hogy ismerjen meg s magamaga fog engem menteni. Azok a csöndes kisvárosi esték, sétáló népükkel, világítatlan sétányukkal s szelid, meleg levegőjükkel, mikor együtt járkáltunk és sohasem mondtam, hogy de egész lelkemmel éreztem, hogy csak maga miatt kedves nekem az ártatlan beszédek, melyek hirtelen összeforrasztották s az éjszakánként is szeret: ...
 tuk é

homlokát! Mert nekem ez a part, ez a cél; csak magát akarom, magát szeretem. De gyáva, gyáva, gyáva vagyok.

A konduktor jött be. Szever fizetni akart a leányért is, de ez nem engedte. Míg egyedül nem maradtak, teljes volt a csönd. A leány kibámult az útra, a gyorsan elfutó palotákra, a szinte egybeömlő gázsorra s Szever ezalatt csak őt nézte. A konduktor kiment.

Szever folytatta:

— A matura után is otthon maradtam egy évig. Nem tanultam semmit, csak azon gondolkoztam, hogy milyen nyomort kellene tűrnöm, ha én akkor fenn vagyok az idegen fővárosban. Feljöttem volna-e valaha, ha maga fel nem jön? — nem hiszem. De akkor már nem volt maradásom. Én azt hiszem: eszméletlen voltam, mikor a fővárosban kiszálltam. A rettenetes nagy méretek között olyan csöppnek, olyan pornak éreztem magamat, minden szellőtől fáztam s úgy véltem, hogy nekem ebben a tömkelegben el kell vesznem nyomtalanul. Az utcán, az egyetemen mindenütt éreztem az én kicsi voltomat s azt hittem, hogy lélegzésemmel is magamra zúdíthatom valakinek haragját. Emlékszem, hogy az első kérdésnél, melyet valakihez intéztem, egész valómban reszkettem s mikor a kapott válaszszal tovább mehettem, úgy éreztem magam, mint aki nagy veszélyből szabadult. Hetekig, hónapokig tartott ez az állapot s én csodáltam magát,

hogy ebben a nagy, idegen városban kaczagni is mert, holott én *idefenn* eleinte még szeretni sem mertem magát. Akkor tudtam ismét legalább a régi lenni, mikor egy kondicziót kaptam. Olyan görcsösen ragaszkodtam hozzá, azt hittem, hogy egyéb létjogom nincs a fővárosban, mint az, hogy annak az iskolás gyerekek szüksége van rám. Ha akkor megkérdezték volna tőlem, hogy mi vagyok, nem azt feleltem volna, »ember«, hanem, hogy »nevelő«. Ez volt az első biztos alap, melyen egyelőre védve éreztem magam.

De szárnyatlan, szárnyatlan maradtam tovább is. Hogyne kaptam volna azon az álláson a nagykereskedőnél! Egyszerre vége volt minden gondnak. Éreztem, hogy most már biztonságban vagyok, tanulhatok, élhetek, szerethetek s van jogom mindenhez. Az emberek jók voltak hozzám, a várost most már normálisnak találtam, *valaminek* éreztem magam s ha végig mentem az utcán, mertem már lassabban is járni. Csigának éreztem magam, ki nem házamat, de kis városkámot viszem magammal s abból nézegetek ki a hatalmas, a gyönyörű fővárosra. De biztos helyről, biztos fészekből. Egy időre megfeledkeztem mindenről s csak a mámor-
nak éltem, hogy biztonságban vagyok s ebben az időben, ebben az önfeledtségben történt.

A leány szólott:

— Akadtak, a kik nekem elmondták.

Egy kis lázzal felelt Szever:

— Nem tudtam, hogy mit cselekszem. A rossz-
szat, az utálatost nem éreztem ki belőle, csak azt
láttam, hogy nemcsak kenyerem van, de számítok
is valamit. Egy olyan gazdag asszony rám veti a
szemét, kíván engem s előbbre helyez másnál. Nem
a szivem volt rossz, csak a mértékem s nem tehet-
tem róla. Boldog voltam a nyugalomért s nem bán-
tott más, csak hogy magát nem láthattam. Máig nem
gondoltam arra, hogy vétkeztem maga ellen és min-
den jó ellen; azt hittem, hogy csak fészket talál-
tam, a hol megvárhatom, míg kinő a szárnyam és
repülhetek magához. Es ma . . . ma megtudtam . . .

A hangja láztól reszketett, a leány kinyújtott
kezét megszorította erősen s remegve folytatta:

— Másképp lesz. Nem megyek többé vissza,
lesz bátorságom, lábamra állok, dolgozni fogok, mint
maga és teremtek magamnak otthont, mert szere-
tem és magaménak akarom tudni. Fog-e várni, fog-e
bizni bennem s tud-e még ezután szeretni?

A leány fölemelkedett helyéről.

— Dolgozzék, Szever! Én várom.

Leszállottak a lóvonatról s neki indultak a
külváros keskeny utcájának. Egy pár elzüllött ron-
gyos ember jött velük szemben s Szever szinte óhaj-
totta volna, hogy megtámadják, mert felforró ere-
jét nyomban ki szerette volna önteni a drága leány
védelmében. Szinte sajnálta, hogy azok csöndesen
haladtak el mellettük. Ujra beszélni kezdett, a jövő-
ről, a harcyról, melyet vívni akar, szerelméről, me-

lyet sohasem érzett ily nagynak, intenzívnek, a leány foglalatosságáról, melyet kínosnak tartott s arról a közel jövőről, mikor minden megváltozik s ketten úgy lesznek egymás mellett, hogy szeressék, dédelgessék, imádják egymást

A leány egy földszintes ház előtt megállt.

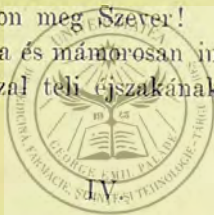
— Ne jöjjön be még Szever. Majd akkor

— Úgy lesz — suttogta a férfi és menni akart.

Margit egy pillanatig gondolkozott, aztán visszaszólította Szevert.

— Csókoljon meg Szever!

Megcsókolta és mámorosan indult neki a fővárosnak, a harczzal teli éjszakának . . .

Naponta írt a leánynak. A levelek duzzadtak az erőtől és önbizalomtól. Az örökös harcról, a lőtás-futásról, állás kereséséről szóló sorok folytonos refrainje az volt: »A szárnyam nő, boldogok leszünk!« Lemond az egyetemi tanulásról, diplomáról és fényes álmokról, csak közönséges dolgos ember akar lenni, a ki csekély állásban, de biztosan teremti meg otthonát, éppen elegendőt, hogy meghívhassa belé szerelmét, a váró, angyali, édes leányt. Még nem tudott révbe jutni, de ereje és bizalma töretlen; ma itt ígérték, holnap ott ígérték valamit. — egyiket sem kapta még meg, de még nincs

minden forrás kimerítve s: »szárnyam nő, boldogok leszünk!»

A leány eljárt tovább a masamód-üzletbe. Esténként kapta a leveleket s szépen, gondosan gyűjtögette őket. A keskeny, piros szalag, melylyel átkötötte, már fakulni kezdett a sok bontogatástól, mikor újat tett a régiekhez s mikor újból elolvasta valamennyit. Nem szólt senkinek csöndes boldogságáról, édes reményeiről s nem szólt akkor sem, mikor a levelek sötétebbek, aztán ritkábbak is lettek. Az idő egészen belevágott a téli csapásba, a kis szoba ablakát csúf hó veredeste, a kemenczébe tüzet raktak s mikor a gazdasszony kiment, Margit elővette a piros szalagos csomagot s csöndesen, egy könyv nélkül bedobta a pattogó tűzbe.

... Akkor este az üzletből jövet látta Szervet, amint az utcán együtt ment a — nagykereskedőnével.

SIVATAG.

Megkapta az obligát levelet, hogy az asszony nem tud élni nélküle. Végre is valakinek meg kell tennie az első lépést, hogy két lélek ölelkezhesék s a világ egy ostobasággal gazdagabb lehessen. A levél meglehetősen őszinte volt: az asszony kerülgetés nélkül kimondotta, hogy bátorzkodott élni előbb is, semhogy őt megismerte; a kis leányokkal, akik szerelmesek és ostobaságokat művelnek, nincsen egyéb rokonságban, mint hogy valamikor ő is volt kis leány s ostobaságokat még most is művel. Uti figura docet. Miután hetek óta ismerik egymást s a férfi nem méltóztatott beszélni, kezdi ő a beszélgetést. Azaz hogy az irást, mert így mégis kényelmesebb. S megírta hosszadalmasan, izgatottan, hogy mit akar. A veleje ez volt: »Ha akarja, éljünk együtt — ha nem akarja, meghalok egyedül.«

A fiatal ember inkább fásultan, semmint valamelyes lángolással olvasta a levelet. Egy perczig olyasmit érzett, mintha undorodnék önönmagától. Az izzó napok, ragyogó éjek után, miket szerelme-

sen átélt s melyek még most is besugározták gondolkozását — hatalmas érzése után, mely ahhoz a nagy asszonyhoz csatolta, akit birni sohasem remélt s akit mégis a magáénak mondhatott, mint vadász a kutyáját: úgy vélte, hogy minden újabb szerelem nem kárpótlás volna, hanem esés, egy állomás a mélység felé. Azt az aesthetikai kínt érezte, mely mindnyájunkat megcsap, ha Shakespearet olvassuk és egyszerre egy nyomorult sípláda nyafogása tolakodik élvezetünkbe. Azt a nagy asszonyt szeretni: gyönyör volt, mert a nagy asszony egyetlen; más asszony után esni: súlyos, mert más asszony mellette csak közönséges lehet.

S aztán mégis megtette azt az utat, melyet elkerülni lehetetlen. Ha nagy érzések után a rá való emlékezettel be lehetne fejezni az életet, akkor az élet csak egy szép elégia volna. Pedig az élet egy csúf, bosszantó komédia, s nagy érzések után nem az emlékezés jön, hanem egy beefsteak fél-angolosan.

Írt az asszonynak és találkoztak . . .

Sohasem volt még első találkozás, mely ne akart volna illedelmes lenni. A nő tele szenvedélyvel, melyet csitít. (»Várj, buksi, az is meglesz, amit te akarsz, de várni kell.«) A férfi alapjában közönynyel, melyet lánggá iparkodik éleszteni. (»Lobogj, számár, *kell* lobognod illemből legalább, aztán megint alhatsz.«) S az izzó asszony hallgat, égő szemeit még a földnek szegzi, nyugtalan karjait

még egymásra rakja: egy gladiator, aki türtőzteti magát. S a közönyös férfi beszél, mikor nincs mondani valója, járkál, hogy szenvedélyt mutasson, néz, hogy égni tanuljon: egy étkezéstől jövő színész, aki tüzeli magát *egy* játékra. S az első találkozás elmúlik illedelmesen — hazugan.

Mikor a férfi távozni akar, az utca már sötét. Egy pillanatra visszahuzódik a kapuba és hideg mosolylyal súgja:

— Ha valaki észrevett, azt fogja hinni, hogy a szeretője vagyok.

S az asszony először ad szikrát:

— Hadd higgyék.

Az asszony boldog, hogy legalább ilyen kis zsilipet nyitott a szívében égő igazságnak. A férfi nyugtalan, hogy e kis zsilipen érezte a zsarátnak perzselését. Az asszony boldogan álmodik és lángol. S a férfi nyugtalanul, a nagy tüztől megijedve elindul, hogy a hideg, téli, sivatag utcát kőborolja . . .

*

Egy kis északi szél kerekedett s az arcába vágta a hegyes hójegeczeket. A széles úton alig járt valaki, a gázlámpák üvegeinek kellemetlen zörgése hallatszott, a falak mentén szinte hallani lehetett, amint a bennük szivárgó nedvesség fagyni kezd s a kociútát borító vastag hótakarón siető tánczot járt a széltől lobogtatott gázlángok árnyéka. A nehéz ónszínű ég olyan közel látszott, mintha

ott terpeszkedett volna a hatalmas paloták tetőin, mint egy óriási vadállat, amely karmait a kútka-vába vájva, a nyiláson levigyorog a kútba, s rémítgeti a lenn rejtőző teremtményeket.

A fiatal embernek kedve telt benne, hogy ilyen időben künn sétálgasson. A gyöngye lelkek rendes táplálékát ette: emlékezett.

Látta a nagy asszonyt. Még nem ismerte. Aból a nagy, elhomályosított üregből, melyet nézőtérnek neveznek, fölbámult a ragyogó szinpadra, melyen klasszikus kosztümben, idegenszerű kiejtéssel énekelt a nagy asszony. A maga nagy hódolása még csak egyszerűen beleolvadt abba az univerzális hódolatba, melylyel a közönség hódolt a művésznőnek s még csak homályosan érezte, hogy milyen gyönyör lehet az ily asszonyt szeretni. Az a délszaki tűz, mely az asszony játékából, minden mozdulatából, minden hangjából fellobogott, még nem borította lángba a szívét, csak az agyát, a fantáziáját tette izzóvá s ha egy percze gondolt is arra, hogy szemtől-szembe állhat e hatalmas nővel: inkább valami félelmet érzett, mint önfeladt vonzódást. Ahogy magyar ember szokta: csak káromkodással emlegette a nagy asszony diabolikus erejét.

Egészen véletlenül történt, hogy egy társaságban bemutatták neki. Mikor látta, hogy az a nő mosolyogni, tréfálkozni is tud, nem fojthatta el csodálkozását, s mert mást alig is tudott beszélni, meg-

mondta neki ezt legalább. A színésznő kaczagott s egyszerre felkiáltott:

— Milyen kezei vannak magának! Plasztikusak, mint egy szobor kezei.

(A fiatal ember azontúl ápolni kezdte a kezeit. Az ember imádja a jó tulajdonságokat, melyeket más fedez fel rajta.)

Most már minden este eljárt az operába. Tisztán hiúságból s egy pillanatra sem merte hinni, hogy a nő melegebben gondol reá. Ha a színpadról egy mosoly esett arra a tájékra, ahol ő ült, féltékenyen fogta fel s kétségbeesett volna, ha a közelben még valaki ül, akinek a mosoly esetleg szólhatott. Egyszer erősen elhatározta, hogy meglátogatja a nagy asszonyt s izgatottan keresgélte össze az apró okokat, melyek ily látogatásra feljogosítják. S föl is ment hozzá. A művésznő úgy fogadta, mintha már évek óta várná. A hiúsága akarta-e úgy magyarázni, vagy igaz is volt: a fiatal ember a szíves szavakból szemrehányást is kihallott. S aztán ott maradt estig, a színházba is ő kísérte.

A hosszú beszélgetésből emlékezetében visszacsengtek e szavak:

— Maga sohasem lehet nőre közönyös. Van valami az arczában, a szemében, ami senkit sem hagy hidegen... Maga nem szép ember és mégis sok baja lesz az asszonyokkal... Bolondos dolog, de néha bosszankodom, hogy mért nem fiam maga... Ha maga még beszélni is tudna, el kellene csukatni

valami fegyházba . . . Sohsem gondolt maga arra, hogy valamikor megfogják ölni? Nem? Pedig ha sok olyan asszony van a világon, mint én, megeshetik magával . . .

A fiatal ember folyton zavarban volt. Nem tudta: gúny-e vagy érdeklődés, ami a nagy asszony beszédéből feléje csap. Nem tudta, az ő szeme tüzel-e vagy csakugyan annak az asszonynak szemében lobog a láng? A színház kapujánál a színésznő megszorította a kezét s azt mondta: »a viszontlátásra!« Ő pedig futott a pénztárhoz, jegyet váltott az első sorban, hogy a viszontlátás mihamarabb megessék. Nem tapsolt, hogy meg ne sértse, a feléje küldött mosolyokat diszkrétén viszonzta, hogy más észre ne vegye, már álmodozni kezdett vakul, bolondosan s tetszett magának. Kétségtelen, hogy nemcsak a halottak, de a bolondok is »gyorsan száguldanak« . . .

A nyugtalan éjszakát bizonyos fásult hajnal követte, mikor lelke őszintén latolgatni kezdte, hogy nem-e ostobaság volt az ő tegnapi képzelődése. Nem merte hinni, amit biztosnak remélt. Egyik perczen roppant méltóságosnak látta magát, és az asszonyt gondolatban szívére szorította; a másik perczen kellemetlen borzongást érzett s arra gondolt, hogy jó lesz szökni, mielőtt kikaczagják. Aztán megállapodott abban, hogy a legközelebbi találkozásnál semmire sem fog emlékezni. Remélni fogja az első gyönyör ismétlődését s nem fog félni a kiábrándu-

lástól. S ez gondolatnak elég okos, ha kivihető volna.

Hamar túl akart esni a reggelin, hogy az utczai életbe vesse magát. Egyszerre csöngettek. Kinyitotta az ajtót — a nagy asszony jött be.

Mosolygott s legyezőjével meglegyintette a fiatal embert, ki kővé meredt.

— Próbára megyek s van tíz perczem. No ne bámuljon olyan borzasztón. Azt akarom, hogy e tíz percz alatt mondja meg, amit én tegnap órák alatt éreztem. Üljön le szépen, reggelizzen tovább, én ide ülök magával szembe s megvárom, míg megmondja, hogy szeret . . .

Nézett: inkább ijedten, mint meglepetve.

Az asszony folytatta.

— Mért ijedt meg! Én nem vagyok olyan asszony, mint más. Akartam, hát idejöttem; akartam, hát mondja meg, hogy szeret. Vagy nem szeret?

Félig mosolygó, félig remegő, de teljességgel bamba arcot látott magával szemközt. A fiatal ember nem tudott magához térni. Aztán egyszerre odaesett az asszony lábaihoz és szinte sírt. Az énekesnő mosolyogva kelt fel s pajkosan, túláradó kedvvel emelte magához. És beczézte, mint egy gyermeket. Simogatta a haját, zavarba hozta azzal, hogy hosszan nézte a szoborszerű kezeit s mikor a fiatal ember már azt sem tudta, hogy él-e, azt kérdezte tőle:

— Miért szeret engem?

- Nem tudom.
- Nézzen a szemembe.
- A szemeibe . . .
- Szépek?

Bolondos kérdések, bolondos feleletek. A tíz percz eltelt s az asszony azt mondta, hogy kísérje a színházba. Az utcán ismerősökkel találkoztak, akik köszöntötték. Mosolyogva viszonzták s az asszony azalatt arról beszélt, hogy együtt kell élniök, nyáron együtt mennek fürdőre, az erkölcsös megbotránkozókön együtt kaczagnak s valamikor együtt fognak meghalni. A színháznál elváltak s az asszony odaadta neki a zsebkendőjét s búcsúzóul csak annyit mondott:

- Ilyen parfümöt vegyen magának . . .

Mámoros napok, ragyogó napok: szerelem édes percei suhantak el. A világ beszélt, a világ ítélt s az elítéltek boldogan éltek. Az asszony olyan volt, mint egy fantáziabeli ördög: hunyászkodó kutya, turbékoló galamb, kárörvendő, uralkodó, mosolygó zsarnok — egy szerelmes, bolond asszony volt. Magával ragadta és maga ellen lázította, boldoggá és bolonddá, urává és szolgájává tette a fiatal embert, aki viasz volt és boldogan fojtotta el boldogtalanságát is. Mint vakhivő pap: öröme és csapásra csak azt mondja, hogy Isten adta, Isten elveheti, minden az övé, — a fiatal ember is csak azt érezte: ő adta, ő elveheti, minden az övé. Legyen meg az ő akarata . . .

És aztán természetesen megjön az idő, mikor aki adta, el is veszi.

Szomorú, őszi napok jártak: levegőjük telve fekete hangulatokkal. Az asszony őszinte volt a rombolásban, mint az volt a teremtésben. A fiatal embernek távoznia kellett s a világ még nem látott boldogabb boldogtalant, még nem látott ideálisabb bolondot... akarom mondani szerelmest. A homályos nézőtér egy rejtett zugából nézte naponta s vigyázott, hogy az asszony észre ne vegye s várta vakon a feltámadást. Várta, várta... Míg megjött az a levél a másik asszonytól, aki azt írta, hogy nem élhet nélküle. Ha akarja, éljünk együtt — ha nem akarja, meghalok egyedül...

Szerette a nagy asszonyt s vigasztalni akarta a másikat. Mert a vigasztalának olyan édes mártíromság, hogy mást vigasztaljon. S mert mártírnak lenni olyan édes, olyan szép...

*

Éjfél után a havas utczáról haza ment lakására. El volt határozva, hogy a nagy asszonyhoz való szent szerelméből nem hagyja magát kizavarni s azt a másikat nem fogja látni többé. Kicsinynek és közönségesnek látta ezt s magasztosnak az elsőt: a napot, mely neki lehanyatlott s mely után esengett tovább, lankadatlan vágygyal, fokozott szomjúsággal. És ha a nagy asszony rabolt, gyilkolt volna, ha odaesett volna az úti sárba: a nagy asszony

mégis nagy. mégis szent. akinek minden szabad, mert egyetlen . . .

*

A téli éjszakából kibontakozott a reggel, szürkén, ködösen. Egyedül ült kis lakásán és a nagy asszonyra gondolt. Egyszerre csöngettek. Kinyitotta az ajtót: — a másik jött be.

Mosolygott, mint egykor a nagy asszony. Kedve túláradt, mint a nagy asszonyé. És szólott, mint a nagy asszony:

— Én nem vagyok olyan, mint más asszony. Akartam, hát eljöttem. Akarom, hát szeressen, mert én nem tudok magá nélkül élni. Átvirrasztottam az éjszakát s csak magára gondoltam. Mert van valami magában, ami boldoggá tesz. A gyermekes finomsága, mely nincs meg férfiban, csak magában — vagy a szeme, a keze-e az, ami rabbá tett, nem tudom. De szeretem s az öné akarok lenni. Fog-e szeretni?

S mint egykor a nagy asszony, odaült vele szembe s nézett rá lázasan, szerelmesen. Egész ragyogó szépsége átsugárzott a fiatal emberre, ki ismét zavarban volt, mint akkor. Agya lázasan munkált, valami kép kavargott és alakult előtte. Hatalmas vár ormán egy szentséget őrző nőalakot látott, akihez felkúszik egy másik s mert sem jó szóval, sem erőszakkal nem tudja elvenni a szentséget, nagy elhatározással átfogja a nőt s magával együtt a mélységbe rántja. Valamikép a nándor-

fehérvári bástyafok, Dugovics Titusz s a félkúszó török jutottak eszébe s egész valóján rettenetes láz rajzolódott. Egy hang nélkül gesztikulált, mint aki nek a rémület hangját vette, átfutott a másik szobába, a nagy asszony arczképeit nézte kétségbeesve, kínosan, s mikor visszafordulva maga előtt látta a nőt, ki csodálkozva sietett utána, rekedtes, hörgő hangon fakadt ki:

— Lerántotta, lerántotta az én szentségemet. Megölte őt és magát... Mit akar még?

Csak azt érezte, hogy ez a nő ugyanazt tette, amit egykor a nagy asszony, hogy ez a nő szerelmében ugyanolyan, mint az volt, hogy a nagy asszony sem egyetlen, hogy közönséges, mint ez, hogy már emlékeiben sem lesz boldog, hogy nem fogja ugyan szeretni ezt a nőt, de nem fogja többé imádhadni a másikat sem s tehetetlen kétségbeeséssel mutatott az ajtóra, fuldokolva kiáltván:

— Menjen, menjen... Megölte a multamat...

Sírt, mint egy gyermek. S az asszony lassan, észrevétlen kisurrant a szobából...

AZ ÖZVEGY.

Nincs abban semmi új, hogy ilyen csapásnál mindenki nyitva látja az ajtót és a hivatásos vigasztalók seregestül rohanják meg a szobát, melyben a szerencsétlenség történt. Az emeletről, az utczáról egymásután siettek fel az ismerősök és idegenek s a kíváncsiságtól és részvétől fényes szemek záporként omlottak a pamflagon gubbasztó fekete ruhás asszonyra, kinek az ura öngyilkossá lett. Az első vigasztaló bizonyára még az ajtóban megállott, de ahogy újabb és újabb hivatlan vendég érkezett, mindjobban beszorultak a szobába, s úgy állottak hosszú félkörben, mint vásáros bódében a látványosság körül. Senki sem kínálta meg őket ülésel — egynapos özvegy nem fél, hogy elviszik az álmát — úgy álló helyükből bámulták az asszonyt s kutattak tovább: nem e láthatnák meg a halottat. — Egyik-másiknak a szeme megnedvesedett, talán csakugyan részvétet érzett — hisz semmi sem lehetetlen — de egy szó sem hangzott a magas szobában, csak

a léptek kopogása neszelt, amint újabb tolakodók beljebb szorították a félkört.

Hirtelen éles hang fűródott a csöndbe. Egy borzas zsidólány jött a szobába s mint valami győzelmi zászlót, egy esti lapot lobogtatott:

— Nem sikkasztott... Itt áll... Az ujság pedig tudja...

I.

A hivatalos és hivatalian tolakodókat kibőjtölte. Egyedül maradt. Vöröses alkonyfény ömlött a szobába s annak világánál kezdte olvasni a lapot. Az öngyilkosság leírását csak átfutotta, de mohó lázzal kereste az okot, melyről a lapokból várt tájékozást. S mikor olvasta, elállott a lélegzete. A bank, melynél Fóris Ádám pénztárnok volt, nyilatkozatot tett közzé az ujságban, hogy az intézetnél mindent rendben találtak, az öngyilkosság oka mindenestre a bankon kívül keresendő. S a lapok ezt az okot már meg is találták. Egy csodaszép asszonyról meséltek, akit Fóris szeretett s aki mosolygott kínjain. Fóris dühös vágyakozással üldözte, és az asszony — úgy írta az ujság — sűgött is valami módot: *tegye magát szabaddá.* A kis regény szépen ki volt szinezve. Fóris hetekig tépelődött a rettenetes problémán, hogy a csodaszép asszonyról mondjon-e le, vagy eltegyen valakit láb alól. S aztán elpusztította magát.

Az özvegy egy pillanatra megfeledkezett halottjáról s úgy tudta a regényt elképzelni, mintha férje még élne. Az utolsó hetek minden percze, minden hangja és mozdulata előtte rajzolt: egy szituációt keresett bennük, mely e regény igazsága mellett szólhatna. A rendes órák haza hozzák férjét: szobájába húzódik és mintha folytonosan számolgatna. — (Hát számokkal is meg lehet vívni az ilyen lelki harczot?) A szórakozottság kétségtelenül kiismerszik hangjából, viselkedéséből; olykor-olykor szokatlanul durva, mintha meg akarná magát utáltatni. (Hát ilyen eszközt is szentesíthet valamely cél?) Egy ízben távol marad két napig s mikor hazajön, nem akar felélni semmiféle kérdésre; aztán megbánást érez, leomlik a felesége lábaihoz és átkozza magát, mintha egész világ megvetéseért egyetlen egy lény bocsánatát könyörgené. (Kinek megvetésétől félt, kinek bocsánatát gondolta?)

Ledobta az ujságot s felnyitotta a szomszéd szoba ajtaját.

Fóris Ádám ott feküdt kabát nélkül, holtan, torz arczczal. Az alkony világa ráesett s az ajtónyitástól szárnyat nyert porszemek ott röpdöstek fölötte a vöröses világosságban. Az íróasztalról a tintatartó állványa: egy röhögő bronz-szatir, éppen feléje volt fordítva s utálatosan nézett le reá. A szatir mellett egy arczkép állott, az özvegy arczképe. A fiatal asszony csak most vette észre, hogy ez a kép a falról idekerült az íróasztalra. Fó-

riss Ádám az utolsó napon vehette maga elé s az özvegy lelkében egyszerre hangos lett a kérdés: valjon ellenségét, vagy védőangyalát akarta-e szemé előtt látni az az ember? Erősbödő indulattal nézte a halottat, valami gyűlöletet látott torz vonásaiban s mintha szédülne: az ajtóhoz támaszkodott.

Aztán egy kis papirost vett ki a zsebéből. Csak ez állott rajta: »Azt akartam, hogy minden vágyad teljesíthessem. Sikkasztottam. Ma rá fognak jönni. Azért menekülök. Bocsáss meg és szeress, ha tudsz...« És a sorok alatt reszketeg betűkkel: »Ádám«.

Az özvegy indulatosan fojtotta vissza könnyét:
— Hát hazulott is...

Ott hagyta Főriss Ádámot és becsapta maga mögött az ajtót...

II.

Naponta leste az ujságokat, hogy mikor fogják megezföldelni azt a hazug regényt. Mert amint Főrisst elföldelték, valami engesztelő érzés hatolt szívébe s újból remélte, hogy az ujságok tévedtek s a bank is nyomára fog jönni a sikkasztásnak. Kora hajnalban lesietett s megvásárolta az összes lapokat. A lakás zárt ajtója mögött aztán végig olvasta valamennyit. De csak újabb színeket kapott a csúf regényből. Az egyik lap meg is illusztrálta azt a jelenetet, mikor a csodaszép asszony oda-

dobja a rettentő problémát Fóris Ádám elé. (A gyalázatos képen a csodaszép asszony valóságos konyhahölgy volt, ami az özvegyet még jobban ingerelte.) Aztán egy napon már mit sem irtak a a dologról: az öngyilkos, a csodaszép asszony lekerültek a napirendről. Az özvegy várt még néhány napot s mikor látta, hogy nem akarnak többé írni Fóris Ádámról, nagy izgatottság verte le.

Nem tudott megnyugodni, hogy a csodaszép asszonyról, az ő ismeretlen ellenségéről többé mit se halljon.

Megvárta, míg az est leborult a fővárosra. Akkor elindult valamelyik szerkesztőség felé. Aranyszín haját erős, fekete fátlyóval szorította le s elvegyült a sétáló tömeg közé. Eleinte attól tartott, hogy mindeki megismeri s egészen a házak mellé húzódott, de lassankint észrevette, hogy az emberek nagyon jók: nem törődnek mással, másnak bújával, bajával s nem vesznek itt észre senkit csak aki erőszakkal a szemükbe tolakodik. Nyugodtabban ment hát tovább s csakhamar eljutott ahhoz a régi, dülékeny épülethez, melynek homlokán egy nagy lapnak czíme volt olvasható. Amint az alacsony kapun besiető szedőket, a kapu előtt hanczurozó gyerekeket észrevette, egy pillanatra megállott. Még azt sem tudta, hogy mit akar odafenn az ujságnál.

A biztonság kedvéért megkérdezett egy gyereket:

— Itt van a szerkesztőség?

A gyerek szemtelenül felelt:

— Nézze meg.

Fölsietett. Ahogy a világos ablakok előtt elhaladt, betüvető embereket látott siető munkában. Az ajtón félénken nyitott be s a kihangzó zajtól kissé megijedve, lassan lépett az első terembe. A tompa világosságban, melyet erős dohányfüst is mérsékelt, két idősebb embert látott dolgozni, míg egy harmadik valami munkásfélével pörölt. Halkan köszönt és várni akart, míg a munkás távozik. De amint észrevették, a pörölésnek vége szakadt s a munkás eltávozott. A segédszerkesztő pedig kíváncsian jött elébe.

Az asszony megszólalt:

— Főris Ádámé vagyok.

Leültették s amint ránézett a segédszerkesztő arcára, csodálattal látta, hogy ez a név teljesen ismeretlen lehet előtte. A félelemtől-e, vagy az emléktől: egy könyv szökött a szemébe, mikor lassan folytatta:

— Férjem néhány hét előtt öngyilkossá lett...

A bank-pénztáros...

A segédszerkesztő emlékezett, hirtelen valami résztvevés is megjelent az arcán.

— Kérdezősködni jöttem, hogy ki az a csodaszép nő?

— Csodaszép nő?

— Aki miatt az uram öngyilkossá lett...

A másik szobából egy fiatal ember jött be. A segédszerkesztő bemutatta, hogy a lap egyik tudósítója, aki talán felvilágosítást adhat. A szerkesztőségből lassankint az összes munkatársak besereglettek s kíváncsian nézték az öngyilkos özvegyét, aki a katasztrófa után is keresi az ő vetélytársát. Az asszony elfogódott s a sok férfi között mélyebbre húzta homlokán a fátyolt. Aztán reszkető hangon szólott:

— Azt nem írták meg, hogy ki az a csodaszép nő.

A tudósító vitte a szót:

— Mert magunk sem tudtuk.

— Hát hogy írhatták?

— A banknál hallottuk az egész történetet.

— A banknál.

A tollak perczegése is megszűnt. A feléje irányzott tekintetek alatt, a csöndben, holott csak a lámpák monoton zúgása hangzott: az asszony egy ideig hallgatott. A tudósító közelebb jött hozzá s mesélni kezdett, de szavaiból kiérezett, hogy inkább ő akar ujat hallani, semmint ujat tudna mondani. Mikor az öngyilkosságnak hire érkezett, nyomban a bankhoz siettek, ahol az igazgató kijelentette, hogy sikasztás nem történt s Fóris Ádám nyilván valami asszonyért ölte meg magát. (Az özvegy feszülten hallgatott.) Aztán az igazgató mesélni kezdett egy csodaszép asszonyról, egy nagy lelki dilemmáról, melybe Fórisst kergették stb. Amint ők híven meg is írták.

A tudósító utoljára megkérdezte:

— Talán nem így történt?

Az asszony fölkelt.

— Nem tudom.

Néhány fiatalabb ember kísérni akarta, de az ajtónál meghajtotta magát előttük s kábultan sietett ki az öregedni kezdő éjszakába...

III.

Asszony-vendégek látogatták. Öngyilkosságok történetét mesélték, melyekben a férfi a gyalázat elől megfutott, holott egész családját beléje kergette. A férfi nem érzett magában annyi erőt, amennyire családjának az ő bűne után szüksége volt. Az özvegy némán hallgatta az asszonyok beszédét s egészen másra gondolt. A meséknek pedig nem akart vége szakadni s minden strófának az volt a refrainje: Ön csak boldogtalan, de gyalázat nem érte... Férje talán nem szerette — Istenem, melyikünk merne megesküdni, hogy férje szereti? Csakhogy a nyomorultak nem ölik el magukat... De lám, az ön férje nem akart választani, azért ölte el magát... Ah ön még nem a legboldogtalanabb!

Az özvegy ekkor mondotta lelkében:

— Elmegyek a bankhoz is...

IV.

Az egyenruhás szolga beengedte a váró-szobába. A pénztárnál új embert látott. (Az özvegy arra gondolt, hogy ez az ember mennyire örvendhetett a Főriss Ádám öngyilkosságának!) Nehány kereskedő tolakodott előtte, akik még előbb akartak bejutni az igazgatóhoz s gyanús szemmel nézték az asszonyt: nem-e azok közül való, akiket szokás-juss ellenére mindenütt korábban szoktak bebozsájtani. Hamar megnyugodhattak, mert az özvegy meghuzódott s nem nagyon kívánczozott elsőnek bejutni. Félt az igazgatótól s reszkette gyürte zsebében azt a kis papirost, a Főriss Ádám utolsó levelét. Valjon annak párja nem jutott-e még valakihez? Déltájban rákerült a sor.

Egy pillanatra úgy tetszett az özvegynek, hogy az igazgató még nála is izgatottabb. A hatalmas teremben a legnagyobb csend s amint mögötte az ajtó bezárult, az igazgató egyenesen odaállott elébe. A hangja érdes, haragos volt:

— Mit akar?

Elszántság, dacz ütötte fel fejét az asszonyban:

— Tudni akarom, ki az az asszony, aki miatt az uram megölte magát.

Az igazgató — mintha valamikép meggyugodott volna -- iróasztala mellé ült.

— Honnan tudjam én azt?

— A lapoknál azt mondták, hogy öntől hal-
lották azt az asszony-históriát.

— Hát a lapoknál is volt?

— Voltam. És meg fogom tudni, hogy ki
az a nő.

Az igazgató fölkelt s félig mosolyogva, félig
részvétellel iparkodott szólani:

— Ne kutassa a dolgot, jó asszony, hisz most
már ugyis mindegy. Mi haszna volna abból, ha
meg is találná? Főris Ádám nem ébred föl többé,
hogy másként válaszson. Hagyja aludni Főrisst,
az asszonyt, az egész históriát és feledje el az egé-
szet. Ez a legokosabb. Talán az a csodaszép ass-
zony nem is létezik...

Az asszonynak egm kezdett az arca.

— Éppen ezt akarom én tudni. Én nem hiszem,
hogy az a csodaszép asszony létezett, én nem hi-
szem, hogy Főris engem megcsalt, én...

— Hát miért ölte meg magát?

— Mert...

Csak egy pillanat műve volt. Kirántotta a
férje levelét s odaadta az igazgatónak és leste,
hogy mi fog következni. És az következett, hogy
az igazgató mosolygott, széttépte — egészen apró
darabokra tépte — a levelet és újra mosolygott.
Aztán olyasfélét mormogott, hogy: »hát önnek is
megírta?« s egészen más hangon kezdett beszélni.
Mindig föltételesen és mindig mosolyogva. Talán
igaz, amit Főris írt, talán csakugyan sikkasztott

s talán a bank jobban szereti, hogy a sikkasztásról ne tudjon senki. Talán az a néhány ezer forint nem ér a banknak annyit, hogy miatta rossz hírbe hozza az intézetet s talán Fórisss egyszerűen bolond volt, hogy ilyesmiért megölte magát. Nem jó az ilyesmit kutatni. Egy csodaszép asszony, aki sohasem is létezett, aki senkinek sem árthat: az egész históriát szépen megoldja és nincs kára benne sem Fórisznak, sem az özvegynek, sem a csodaszép asszonynak, sem a — banknak. Nem kell mindent kutatni...

Az özvegygyel kerengett a világ.

Az igazgató pedig folytatta:

— Az intézet talán még valami évdíjat is meg fog szavazni. Hát mért ne létezhetett volna az a csodaszép asszony?

S intett, beszélt, mosolygott, mikor az özvegy szédülve, ingatag léptekkel, senkire sem nézve, a lépcsőkön szinte bukdácsolva, mint egy elkábult madár, már el is távozott...

1
VASZONVILÁG.

Galuskává tépett egy régi színlapot és csomóba gyömöszölve lezuhintotta az útczára, egyenesen annak a köpezös legénynek a nyakába, ki a bolt előtt frissen darabolt marhaoldalakat czipelt egy nehéz társzekérrre. A csomó megoldódott a levegőben s mint könnyű szélben a hó, szertefujódva omlott a legényre, társzekérrre és hepe-hupás útczakövezetre. A legény odalenn megrázta magát, aztán felnézett a második emeletre, honnan pajkos kaczagás hangja csengett le.

Hatalmas karjával megfenyegette a leányt.

— No megállj, Marga . . .

Az pedig — lefejtve derekáról a kómikus karjait — visszakiáltott:

— Ha elkészültél, gyere fel, Péter.

Aztán odafordult Kostyál Vendelhez, ki vézna karjaival minduntalan ott kapargált a dereka körül:

— Nyughassék tőlem, mert a kezére ütök.

— Hát nem szeretsz?

— Nem.

- Azt a henteslegényt szereted?
- Azt.
- Miért?
- Mert — *erős* ...

I.

A kómikus — filigrán, izgékony teremtés, hamuszín arczczal és ormótlan Napoleon-orral — leült a divánra dühösen. Két hét előtt költözött Margáékhoz és belebolondult az erős, de hajlós, pozsgás, de gyönyörű teremtésbe. Eleinte mókázott neki s azt hitte, hogy a bolondériával megnyeri úgy, mint a karzatot, aztán érzelegni kezdett, de ez sem használt. A leány egészséges volt testben és lélekben: egy kissé érzéki s egy kissé buta, aki jóízűen tudott aludni és emi s akinek leányvoltát hajnalodó álmak nem zavarták. A misztériumok legföllebb izmait feszítették, de lelkét nem igen foglalkoztatták. Naphosszant el tudott volna birkózni a henteslegénnyel, kivel együtt nevedett s egy csöppet sem haragudott, ha az akár derekasan a földhöz vágta is. Inkább kacagni tudott s kigyúlt a szeme, ha pillanatra fálnak szoríthatta az izmos legényt.

Kettőjüket nem izgatta ez a játék, de annál inkább a kómikust. Kostyál Vendel dühös volt s — egy szép napon tornászni kezdett. Aztán egy reggel odaállott Marga elé. Kifeszítette majd kö-

nyökben meghajlította a karját s mikor a kékes izmok kidagadtak rajta — így szólt:

— Hát én nem vagyok erős?

A leány kaczagott.

— Bolond...

S hirtelen feltúrte a ruhaujját. Vállig húzta fel s nem vette észre, hogy a kómikus arcza kigyúl a hatalmas rózsaszín kar láttára. Ő is meghajlította a karját és mialatt maga is gyönyörködve nézte, mint rakódnak tömör izomhegygyé a vékonyabb-vas-tagabb rostok — büszkén szólt:

— Ezt fogja meg. Ez a béka. Olyan, mint a kő. Kostyál Vendél megfogta, szorította.

Szólt a leány.

— Nos? Nem-e?

A kómikus izgatottan felelt:

— Kemény... és milyen forró...

Aztán még inkább bolondja lett a leánynak. Egész nap otthon ült; ha nem játszott, az estéket is otthon töltötte. Egyetlen hangszert szeretett, a harmoniumot (egész zenekar van ebben az »izében« — mondogatta), azon eljátszott órahosszant és boldog volt, ha Margát egyszer-egyszer rávehette, hogy énekszóval kísérje. Érczes, szép, bár fölöttébb nyers hangja volt a leánynak, de Kostyál soha sem mulasztotta el megjegyezni:

— Édes mandula... csak a törékeny héját kell lehámozni...

Egy este, mikor a leány megint énekelt, a

kómikus hirtelen abba hagyta a játékot s odafordult a leányhoz:

— Magának énekesnővé kell lennie. Jöjjön a színházhoz...

Marga úgy felkaczagott, mintha a legmulatságosabb dolgot hallotta volna s édes anyja is elmosolyogta magát:

— Tréfál, Venczel úr...

A Vendelt sohasem tudta megszokni az öreg asszony. Anya és leány úgy vették, hogy az egész megjegyzés egy bolondos ötlet volt, de a kómikus mindjobban beleette magát hirtelen támadt gondolatába. Egy pillanatra sem áltatta magát abban a hitben, hogy Margából csakugyan jó színésznő válhatnék, — sokkal jobban érezte a leány butácska voltát, — de szöveget vert fejébe az a gondolat, hogy ez el kiragadná a leányt mostani légköréből s a »vásznak forró égőve« alatt több sikerét remélte fáradozásainak. A színpadon mindenki szerette, ott a leány is hozzá fog hajolni, ezt hitte, ebben bízott. S ezért nem is hagyott fel az unszolással. Egyre erről beszélt a leánynak s az édes anyjának is.

— Lássá öreg, — szólt az asszonyhoz, — a Marga torkából megélhet s nem kell tovább mosnia.

Az öreg mosónő már-már hajolt is, csak Marga kaczagott még mindig, ha a kómikus a színházzal hozakodott elő.

Alkonyatkor kihajlottak Kostyállal az ablakon s elnézték a vörösödő levegő alatt elterülő

fővárost. A második emeletről messze elláttak. Csillogó palota-ormok, egyenes, széles utcák, váltakozó lóvasútak, robogó fiakkerek s erre-arra sétáló népek tarkáltak szemeik előtt s még Marga is felszólalt:

— Csak szép ez a mi fővárosunk.

Kostyál beszélt:

— Lássa, ez a rengeteg város olyan, akár a bánya. Lehet benne ezreket érő kincs, de a kincsek csak arra van értéke, aki ismeri. A gyémánt is semmi, ha nem ismerik. Mindenki annyit ér, a hányan szeretik. Szeretni pedig csak azt lehet, akit ismernek. Ebben a fővárosban százezren élnek, de egynek-egynek mégis csak annyi él benne, a hányat ismer. Hát ki ismeri magát? Senki. Hát ki szeretheti? Senki. Én sem vagyok több, jobb, mint maga, mégis ismer az egész főváros. Miért? Mert előtte vagyok, lát és ismer. Mi tette? A színház. Gyémántcsiszoló, embert szerettető, életet, boldogságot, dicsőséget adó hely az a színház — jöjjön oda.

Az alkony homályából égő ablakokkal kiemelkedő színházépületre mutatott:

— Nézze. Ma este ezren meg ezren vannak odabenn. Tapsolnak és nevét ordítják egy férfinak vagy leánynak, aki tegnap még semmi, senki sem volt s akit holnap az egész város emlegetni fog. A színház teszi. Egy dal, melyet más írt s melyet maga csak elénekel: elég, hogy mindenki ismerje, szeresse. Szegénysége helyett gazdagság, egyhangú élete he-

ALVAJÁRÓ.

A széles út fején megint előmbe tünt. Ahogy a tavaszi égről lezuhogott a májusi sugárzapor s az aszfalt olyan lett, mintha aránynyal verték volna ki: egyszerre eltűnt szemem előtt az az egymásnak és nekem egyként ismeretlen tömeg, melyet a tavasz — az aszfalt kora-virágaként — kicsalt téli fészkeből s csak őt láttam, a csoda-leányt, akit én elneveztem alvajárónak. Mert csodálatosan napvilágos szemei mindig egyiránt néztek, nem volt bennük sem kérdés, sem felelet, nem kandikált ki belőlük emberi vágy, sem bánat, — csak mintha tündérvilágosságok lettek volna, melyek a sokaságot figyelmeztetik, hogy térjen ki s engedjen szabad utat annak a mesésen szép alkotmánynak, mely e világosságot nyugodtan, lassú ringással vezet előbbre. A széles, napfényes utca neki egy keskeny párkányzat volt, melyen nyitott, de vak szemekkel, egy alvajáró nyugodt biztonságával haladt, nem látva senkit, nem törődve senkivel. Csodás nézése, ragyogó ifjúsága és mindeneket lenyűgöző szépsége megfog-

tak s keringtem körötte, mint bogár a fény körött, elébe vágtam, melléje kerültem, néztem és nézettem magam, de e leánynak egyetlen mozdulata, egyetlen pillantása sem árult el olyasmit, mintha észre vett volna. Azok a napvilágos szemek akkor is csak egyiránt néztek s az a ragyogó, ifjú test akkor sem tért ki jobbra vagy balra, hanem az alvajáró öntudatlan határozottságával követte egyenes irányát, mintha azt mondaná: nem látok akadályt, én csak itt mehetek s ha valamibe ütközöm, akkor le fogok zuhanni, meg fogok halni. . . .

Órákig követtem, azt a pillanatot lesve, mikor felébred, de hiába. Bizonyosan tudom, hogy a széles körutat elhagyva, idegen utcákba tértünk, de az alvajáró szépségbe merülve, nekem úgy tetszett, mintha egy pillanatra sem tettünk volna fordulót, mintha folyton egy irányban haladtunk volna: azon a keskeny, veszélyes párkányzaton, melyről egy bal-lépés bolond halált jelentene. S úgy kell lenni, hogy szomszédságában alvajáró lettem én is, aki csak őt láttam holdamul s láttam akkor is, mikor már eltűnt, mert mikor valami robajra fölébredtem: a leány nem volt sehhol. Elszállott észrevétlenül, mint tavaly, mint minden tavaszon, amikor nekem egész évi átkomul csodás szépségben megjelenik. Az aszfalton tavaszi nép, nekem ismeretlen tömeg kavargott, süket zsvaj hangzott, az égről hullott tovább a meleg sugárzapor, jártam az utat tovább, csak ő, csak ő nem volt sehhol . . .

Hát az utca is csaló, mint minden szerető!
 Pedig én az utcát szerettem, mint senki más: önmagáért és önzetlenül. Fölkerestem naponta s ő megadja nekem, amit sehol sem találok: a magányt. Ha otthon, négy fal között keresem, az a nyomorult emlékezés, mint egy ostoba, túlbuzgó szolga, aki parancs nélkül is szolgál, hétmérföldes csizmáival nyomban befutja a multat s az ismerősök s félig feledettek egész rajával tölti meg szobámat. De az utca jobb szívvel volt hozzám; zűrös lár-májával elaltatta az emlékezést, a zibongó sokaság nem engedett magammal és másokkal foglalkoznom s szomjú lélekkel, egész embererdőnek közepette tudtam élvezni a magányt. Hálás is voltam érte az utcának. Nem riasztott el tőle a lejáró időnek semmiféle szeszélye: szemébe néztem a legbolondabb hófúvásoknak s nem kergetett el az én utcámból a nap augusztusi tolakodása sem. Könnyű lélekkel róttam az aszfaltot s az általános mozgásban olykor különös érzés lepett meg: nem tudtam, én állok-e egy helyben, míg a vándor-sokaság a maga tarka színeivel lassan elhullámzik mellettem, vagy az egész utca csak egy napfényes galéria, mely ezifrán kiállított, oszlopos palotáival, színes látványjaival és csoportképeivel várja, hogy az ilyen kényelmes flaneur, mint én, elsétáljon nyílt folyosóin és megcsodálja? Velem legalább könnyű lett volna elhítenni, hogy az utca tavaszi kiállítása tisztán az én kedvemért való, a minthogy ezt a kis kedves-

kedést meg is érdemlem az utczától, melynek én vagyok leghivebb, legállandóbb szeretője.

S most ellenem esküdött az utcza is. Ahol annyi diadalt arattam, ahol megismertem a tömeget s megismervén, feledni tanultam, ahol abba az édes hitbe kezdtem magam beleélni, hogy én vagyok az egyetlen, aki jól választottam a szeretőmet s megismerhetem úgy, hogy titka ne lehessen előttem: most itt állok megcsalva, megcsalódva. Az utcza megbosszulta magát s megmutatta, hogy tud ő is oly rejtélyt állítani elém, melyet megfejteni nem tudok. Egész esztendőn át nyiltan, titok nélkül szorít keblére s az esztendőben egyszer — mintha csak a Meluzina szombatja volna — elzárkózik előlem, egy titkot dob felem, melynek nyitjára jönni nem tudok. Ki ez a szép leány, ki ez az alvajáró, aki minden esztendőben egyszer megjelenik nekem az utczán, akit megszólítani nem lehet, aki nem lát meg, ha elébe állok, nem hallja meg, ha szólok hozzá s vakká veri a szememet, hogy ne lássam, mikor egyszerre a légbe oszlik? Földi leány-e, vagy tündér? Titok-e, vagy csak én vagyok ostoba, aki nem tudom meglesni, mint szép Meluzinát a férje? Belementem az utczába, mint filozófus a lét titkaiba; s eljutottam egy ponthoz én is, ahol tudni nem tudok s hinni nem akarok. Nem tudom, hogy leány-e, s nem hiszem, hogy tündér. S aki azt hittem, hogy mélyére hatoltam az utczának, hogy ismerem jobban, mint orvos az én szeszélyes gyom-

rom baját: most itt állok szemlesütve, mint filozófus a végső nagy kérdésnél, ostobán, mint gyermek a talány előtt, melyet nem tud lóugrás szerint megfejteni . . .

Mért hagytál így cserben, utcza, én szerelmesem? Hisz én magadért szeretlek s nem talányaidért, melyeket megfejteni nem tudok . . .

*

Elhúzódok tőled sértett szívvel, mint a megbántott szerető. Meghúszom magamat négy falam között s nem bánom, hogy az emlékezés ismerősök és félig feledettek egész rajával tölti meg szobámat. Csak hadd jöjjenek. Mikor jelenem megcsal, jól esik a multamból fölsiető kísértetek keserű vádaskodását hallanom. Jöjjön a lány, kit én csaltam meg és mondja szemembe, hogy érte boszultál meg én szerelmes, hűtlen utczám; jöjjön a tömeg és harsogja felém gúnynyal, hogy megvethetem, amint tetszik, de hozzája kell térnem, ha vigasztalódnunk akarok. Hadd jöjjön az egész mult és gúnyolódjék, hogy minden perczemet, melyet szeretek, elcsalja tőlem, hogy ő öregbedik az én örömeimből és véreimből, hogy egyre húzza alólam a gyékényt s nem szűnik meg belőlem táplálkozni, míg a sírba nem szorít s akkor rám ül egész nagyságban, Hadd jöjjön . . .

Szobám tele van multammal. Minden sarokból hangokat hallok:

— Te kis ügyetlen talányfejtő . . .

— Az a leány is meg fog csalni, pedig nem is ismered . . .

— Ide fog szegődni hozzánk. Mult lesz, mint mi . . .

Egy gyöngé, elhaló hangot is hallok. Mintha szegény édes anyámé volna :

— Keresd tovább, keresd Az élet egész gyönyöre ez a keresés . . .

S erre az elhaló, gyöngé hangra a mult elkotródik szobámból. Behunyom szemeimet, a napfényes utcán látom magamat s a ragyogó sugárözönben ott halad előttem a csodás szemű alvajáró némán, senkit sem látva, senkivel sem törődve. Aranyszín haján eljátszik a napfény, ringó járása nyomán elpihen a szellő, a tömeg csodálva útat nyit neki s én követem lassan, mélységes, megfélekedző gyönyörrel . . .

*

Jártam az utcát, most már nem önmagáért. Kerestem a leányt, egy jelt, mely nyomába vezet; egy arczképet, mely hozzá hasonlít s a nagy tömegben valakit, aki ellenállhatatlanul reá emlékeztet: őt magát. Hűtlen lettem az utcához, mely hűtlenül e rejtély elé állított. Csak őt kutattam mindenütt, egyre növekedő lázzal, sóvárgással s kutattam az utca mellett multságok forró levegőjében, színházak elsötétített páholyaiban,

az emberraktárak minden kirakatában. S közben dühös voltam magamra. Mit akarok én e leánytól? Szeretem? Nem. Mindössze egy rövid feleletet akarok az én hosszú, epedő kérdéseimre. S éreztem, hogy előbb-utóbb az utcán meg fogom kapni a legostobább választ: mikor meg fogom látni az én alvajárómat valami filiszter karján három-négy porontyval.

S mégis kerestem.

Nyár derekán róttam megint az utcát. Az aszfalt meglehetősen néptelen volt, az emberek a zöldbe húzódtak s csak a kocsijúton haladtak rengeteg számban a fogatok. Máskor feléjük sem néztem. Mit törődtem én azzal a sok magamutogató asszonykával, a gyermekeit vagy szeretőjét kocsikáztató, itthon maradt idős mágnásokkal, a kik ilyenkor — mint a bolond — kergetőznek a ligetbe, vissza és újra a ligetbe? Most a kocsikat is megvizsgáltam, mert őt kerestem valamelyikben, a melynek száma vagy címere közelebb vihetne hozzá. S a kocsik gyors ügetésben haladtak, míg én választ váró örök kérdésemmel lassan botorkáltam előre, akárhová: csak egy kis rövid válasz után.

S a liget közelében, holott egy sereg gyermek hanczúrozott a villák rácsozatai előtt, egyszerre megláttam. Ugyanazzal a csodás, mit sem látó nézéssel, azzal a bolondító hidegséggel ült a kocsiban s mellette... No most már nyomon vagyok. Hisz ez az orvos nekem jó ismerősöm.

Mikor az alkony leborúlt a ligetre, kimentem hozzá intézetébe.

Megtaláltam.

— Doktor úr: egy kérdésem van melyre önnek válaszolnia kell.

— Azt akarja tudni, ki az a leány a kivel ma együtt látott?

— Azt.

— Éppen a hetedik, a ki kérdi.

— De az első, a ki nem megy el, ha választ nem kap. Én egyenesen megbolondulok s akár mindjárt itt tarthat az intézetben.

— No, no.

— Három év óta minden tavaszon láttam egyszer az utczán s hárméddig követtem, nem tudtam hozzája férni. Eltűnt szememből, mint egy tündér. Értsen meg, doktor úr, én nem vagyok szerelmes e nőbe, én nem bánom, ha azt mondja, hogy egy ostoba bankárnak vagy olajkereskedőnek a felesége vagy akár szeretője, csak tudni akarom, hogy kicsoda. Tudni akarom, hogy mi az, amit az a különös két szem elárulni nem akar...

A doktor nevetett.

— Szeretném önnel megtenni azt a tréfát, amit az én mathézis-professzorom cselekedett meg egyszer az egész osztályával. Mikor nagyon sokat bajlódtunk egy hosszú egyenlettel, megkérdezte a legjobb tanulóját, hogy milyen egyenlet az; s feleltek sorra mindenfélét, míg az öreg professzor végre

dühösen fakadt ki, hogy szamarak vagyunk. S felelt a kérdésre ő maga: »hát *unalmas* egyetlen!«.

— ?

— Az emberek a fífikus kérdésekre mindig távol keresik a választ s nem akarnak a legelsővel, a legútszélibbel felelni. Pedig ez a legigazabb.

A tornácra vezetett s lemutatott az intézet hatalmas kertjébe. Egy arabeszkéből formált nagy virágtérre mutatott, melynek közepén szellős filagória állott. S ahogy odanézttem, megláttam az én alvajárámat, amint akkor is merően, gondolat nélkül nézett maga elé. Az alkony daczára is jól láttam. Aranyszín hajából csüggeteg virág lógatta ki szomjas szirmát s gyönyörű természetéhez fehérvirágos ruha simult. Világosan láthatott ő is bennünket, de egyetlen mozdulata sem mutatta, hogy észrevett.

A doktor némi részvétellel szólt:

— Az a két szem nem is árulhatott el semmit, mert ebből a szemből hiányzik a lélek. A szegény gróf-leány beteg . . .

S megkaptam a választ. Az alvajáró úgy született lélek nélkül. Egy ragyogó világ várta s ő azt soha sem tudta megismerni. Mint Hofmann meséjében a professzor gépleánya, Antónia: szép volt és egyéb semmi. Május elején olykor kiengedték az utcára s ilyenkor bizonyos távolságban grófi cselédek kísérték minden feltűnés nélkül; nyáron szülei elutaztak s ő itt maradt az én ismerősöm

intézetében; ősszel visszavitték a kastélyba, a hol külön lakosztálya, külön cselédsége volt s ott élt a világtól elzárva, öntudatlan, lélek nélkül.

— Nem hallhatnám legalább a hangját?

A doktor elvezetett s a karjával intett.

— Ne kívánja hallani. Ennek az isteni mádnak hangja egy papagájé . . .

Vissza se néztem, úgy siettem vissza a városba. Eszembe jutott az az elhaló, gyöngé hang, mely azt súgta felém: »az élet egész gyönyöre ez a keresés . . .« S az esti fővárosi morájában, közepette a ligetből hazasiető tömegnek, megvallottam magamnak, hogy a titkok nyitjának keresése gyönyör, de a megfejtés kiábrándít s aki a keresésben túlbuzgó: élete egyetlen gyönyörének rózsájáról tépegeti ostoba kézzel a szirmokat . . .

INTERMEZZO.

Mikor az ilyen három hónapos Góliátnak ajkán a legkeservesebb sírás után egyszerre valami remegő mosolygás kél, a rózsás szemhéjak nem csukódnak ugyan le, de a nagy, kék szemek már csak bizonytalanul néznek ki alóluk, akkor még egy kis zümmögő nóta kell s Góliát úr tánczó napsugarak és terjengő verőfény daczára elalszik. A kis mama fölébe hajlik, a pillanat ihletéből fakadt melódiát dúdol, a szöveget hozzá a kis bété keresztnevének mindenféle variánsa szolgáltatja s mialatt a selyemmennyezetes koci édes terhével ide-oda libben: az apróság lassan elszenderül. A függönyök hirtelen leomlanak, a játszó napsugarak, mint akik félnek, hogy rájuk zárják az ajtót, fejvesztve osonnak ki a szobából, egyszerre homályos és csendes lesz minden s a természetnek tompán behallszó nyári zugása már nem egyéb, csak egy altató melódia, mely körülzsongja a Góliátot és mélyebbre, mélyebbre erősíti álmát.

A kis mama utolsót mosolyog a gyermekére.

Besiet a fürdőszobába s mialatt gyorsan fürdeni készül, még inkább a maga megnyugtatóására, újból zümmögi az altatót. Aztán a rózsás tagok belemélyednek a vízbe, hallik a tiszta, éles csobogás s most már csak elmosódva, szakadozottan tör be a kis Góliáthoz:

— Laczi-csacsi-taczika . . .

I.

Laczi alszik és mosolyog. Akár csak egy nagy ember, az egyik kis kacsóját odahuzza a füle alá vánkosnak, a másikat pedig ott pihenteti a pihegő kis keblén. Nehány szemfüles napsugár, mely a függönyök hasadékán függén visszaesont, odatánczol a kis fejhez és szökdösve, pajkosan tornázik a Góliát úr orrán. Hajmeresztő saltomortálékkal terem hol a homlokán, hol a meleg ajkak alatt, a kövérkés állán. Az egyik sugár, mintegy odaszögezve, folyton a Laczi orrán ül, mintha azt a szeszélyes tetoválást nézegetné, melyet az impertinensül nyugtalan kacsók körmei cselekedtek meg a kis arcocska legexponáltabb helyén. Vékony, vöröses vonalak, megszakadva és ismétlődve, keresztezve és egymást árnyékolva mutatkoznak a kis orron, ahogy a két szabadjára engedett kis kacsó meghasogatta szegényt. A bámész sugár sokáig elnézi, míg egyszer az alvó Góliát megmozdul s büntető kezét fölemelve, egy orrcsapással elkergeti onnan.

A fürdőszoba ajtaja kissé nyitva van s behalatszik a kádba szorított tenger neszelése. A bÉbÉ nem hallja. Nyugodtan alszik tovább s jobban elnyújtja fejét a tarka czicza is, mely a gyermekkocsi mellett, a megszökött napsugaraktól meleg szőnyegen alussza az igaz cziczák álmát. Alszanak mélyen, édesen, ahogy csak egy bÉbÉ és egy czicza tudnak aludni juniusi, tikkasztó melegben.

Egyszerre a levegő megmozdul, a csönd ijedten szedegeti lábát: éles, erős zúgás hallszik. Mintha valami levegőbeli veteránbanda indulna nyári kirándulásra: csodálatosan ördögi muzsika szólal meg. Nem látni semmit, de valamelyik sarokból — Isten a megmondhatója, hogy melyikből — egyszerre megindul valami s előtte, utána, fölötte és alatta zúg, muzsikál, lármázik a levegő. Az ablak felől huzódó sugarak aranyhidján a porszemek, mint a veteránbandák előtt futó suhanczok, kavarogni kezdenek s még öregbíteni látszanak a banda lármáját. Egy aggódó sejtelem, félénk várakozás az egész szoba s minden megmozdult atom a szörnyeteget lesi. S a sugárhidon egyszerre látható lesz alakja. Szívárványos a szárnya, brutális a röpte, ezerszemű a feje, óriás ő maga: egy hatalmas nyári légy. Nem is látszik, hogy mozgatná a szárnyát, de ahogy végig hasít a levegőn, mindjobban erősbödve hallatszik ördögi muzsikálása. Fölcsap az égig (majdnem a szobatetőig), aztán le a végtelenségig (szinte a szőnyeget éri szárnyaival), s aztán szeszélyesen, foly-

tonos zúgás közben kavarog föl és le minden becsületes porszemnek rémületére.

A czicza fölébred s elnyulva, fekvőhelyéből nézi a csendháborítót. Nagy, zöld szemei fénylenek a felháborodástól s remegő teste mutatja a dühöt, mely rajta erőt vesz. Jaj, ha a szörnyetegnek eszébe jutna, hogy szeszélyes röptében az ő pihenője felé vegye útját! De a légynek szerencsés ösztöne van, mint minden szörnyetegnek. Csodálatos biztonsággal tudja elkerülni ellenfelét s mégis úgy tenni, mintha nem félne s csak azért kerülné, mert nem is veszi észre. Pedig ilyesmiföl sem tehető, mert hiszen a légynek, mint minden szörnyetegnek, ezer szeme van. A vad röpködés nem szünik, az ördögi muzsika egyre hangzik s az aranyhídon a porszemek féltükben már azt sem tudják, hogy merre ugráljanak.

S a légy egyszerre odacsap — Góliátra. Szivárványos szárnyait megpihenteti, vékony lábait kezdi mozgatni s méltóságosan fölsétál a hegyre, a bété orrára. Talán itt, a bástyafokon, a diadalmi zászlót is meglobogtatja. Az ünnepélyes perczen a muzsika is elhallgat, mély csend uralkodik s a levegő úgy tesz, mint nagy néptömeg szokta, ha a hódító kiáll az emelvényre: hallgat és várja a győző megnyilatkozását. De könnyebb egy szörnyetegnek győzni, mint nyilatkozni. A légy némán áll »diadalma bástyafokán«, míg egyszerre a bástyafok megmozdul alatta. Az alvó Góliát elveszti

türelmét, összehuzódik és megnyúl, hatalmas lélegzetet vesz és aztán nagyot trüsszent. A szörnyeteg rémülten száll el, a muzsika újra megszólal, az aranyhídon a porszemek ujjongva tánczolnak s a fürdőszobából nevető, édes hang szökik be:

— Egészségedre, édes taczikám!...

Góliát alszik tovább.

II.

Csodálatos összetartás van a veszedelmek között. Ha egyikük kiszabadul börtönéből s ráronthat valamely emberfiára, bizonyos, hogy legalább még néhány veszedelmet von maga után. A háromhónapos Góliát sem örvendhet sokáig szabadulásának. Az aranyhídon még folyik a szabadulás ünnepének mámora, Laczika is nyugodtan alszik már, diónyi kacsója ott nyugszik azon a hófehér nyakfogón, melyre kék selyem betükkel van bevarrva Góliát legtermészetesebb foglalkozása: »Apa kedvence« — s immár új veszedelem fenyegeti. A czicza, ha egyszer erőszakosan felköltik, nem marad egyhamar nyugodtan. A szőnyegről felugrott egy székre s onnan már csak egy czicza-gondolat volt a mennyezetes kocsí, melynek habos, fehér párnáiból olyan fészek kerül, hogy a czicza-öregapja sem kívánhat különbet. S a czicza nem tagja a mértékletességi egyletnek s nem kerüli a jót, ha egy ugrással elérheti.

A kocsi hatalmasat libbent, Góliát egy pillanatra megremegett, aztán a kocsi is, Góliát is szépen visszakerültek a régi állapotba s a czicza most már benn van a kocsiban. Illedelmesen, ahogy egy jó szolgálhoz illik, odafeküdt a kis gazdája lábához s egyet nyalva a talpán, álmra nyúlt. Meg lehetett elégedve fészkeivel, mert hosszú bajsza kéjesen remegett, míg szemei lassan lehunyódtak. A fészek két pihenőjének halk pihegése összeolvadt s a szobában újra csend...

Bébé megmozdul. Ugy kell lenni, hogy miután az úr álmában is úr, megérezte az injuriát, a czicznak jogtalanul idegen birtokba törését. Nyomorult betörőkkel szemben igazi úr nem használja a kezét, még álmában sem. Következésképpen Góliát a lábával jót rúgott a czicván. Ezt, mint igazi úr, egészen gépiesen és ösztönszerűleg tette s nem tartotta érdemesnek, hogy ily csekélység miatt álmát megszakítsa. Csakhogy viszont a szolgák a világ fennállása óta mindig alattomosak és bosszuállók voltak. Következésképpen a czicza a rugásban nem megérdemelt büntetést, hanem oktalan erőszakot és igazságtalanságot látott. Ehez képest egy pillanatra fölnézett urára, aztán föllebb feküdt a bébé mellére. Nyilván úgy gondolkozott, hogy ha a lábaidal rugdosol, majd fekszem oda, ahol nincsenek lábaid. S szépen lepihent a Laczika tenyéryni mellére....

A fürdőszobából még mindig az a kedves,

neszelő hullámjáték hallszik, a hűtelen napsugarak már nemcsak a bÉbÉ arczán, de a czieza fényes szórén is eljátszadoznka, egyszer-egyszer valami halk zümmögés ered, mintha valahol dalolnának, a czieza zavartalanul alszik és....

A bÉbÉ nehezen vesz lélegzetet.

Két kis keze önkénytelenül mozogni kezd. Mintha valami veszélyes forgatagból akarna kivezni, szabálytalanul, kétségbeesve emelgeti a karjait és csapkod velük mindenfelé, csak oda nem, ahova kellene. Üti a kis váukosát, egyszer-egyszer a saját arczocskájára hullatja a keze, aztán egy kicsit hörögni kezd és nyöszörögni, de csak úgy, mintha ébredni készülne. A kis mama, ha meg is hallja, legfőlebb csak sietni fog, de nem ijed meg. S még mindig nem ébred. Arcza elvörösödik, az egyik karja mereven fölemelve marad, mint egy vészjel s a kis szája — mint a túlérett cseresznye — hirtelen megnyílik. A lábai emelkednek, egész teste mozdulni akar, a homloka összeránczolódik s úgy tetszik, hogy nyomban sírva fakad. A czieza mindjobban nehezedik mellére, a sírás nem akar kezdődni s egyszerre Góliát — fölÉbred.

Nem sír, csak — mintha igazán veszélyt érezne — most már irányítani tudja a kezét. S a kis kéz, ahogy lecsap, erősen belekapaszkodik a czieza fülébe.

A katasztrófának ki kell törnie.

A czieza felugrik s most már áll a bÉbÉ

mellén. A fülét kiszabadította s mialatt a gyermek nehányszor kapálódzik a karjaival, nyakát megnyujtva, zöld szemeivel merően néz reá. Góliát is észreveszi a zöld pillantást s egy darabig farkaszemet néznek egymással. A helyzet így meglehetősen tűrhető, Laczika elég könnyen lélegzik s el is mosolyodik. Mintha ez a mosoly zavarba hozná a cizcizát, nem tudja, hogy mit csináljon: feküdjék-e vissza vagy védekezzék. A bábó egyik karja ismét meglendül s leesik a cizcizára fejére. De ez simogatás is lehet; a cizcizának csak egy perczre húnyja be miatta a szemét, aztán újra nézi ellenfelét. A baba karja szaporábban lendül; valósággal ütni akar, ide-oda csapkod a karjaival s a cizcizának morogni kezd. A csapkodás nem akar szünni s a cizcizának megmozdul. Az egyik lába a bábó nyakára nehezedik.

Éles, vad sikoltás hasít végig a levegőn.

A cizcizának mintha most már támadni akarna; a bábó sikolt és hörög, a fürdőszobából ijedt lárma hangzik s csak egy perczbe telik: nedvesen, egy lepedőbe burkolózva szökik be a kis mama. Egy másik percz: a cizcizának megtiporva sompolyog el, Góliát ott csüng a mama keblén....

III.

.... És Góliát ott nagyon jól érzi magát....

FELHÓS ALKONY.

Mikor a juliusi meleg beállott, a diófa alatt kényelmes ágyat hevenyésztek számára. Azon pihentette a beteg Bertók István hetven éves testét. A kövér árnyékban behunyta a szemeit s úgy tett, mintha aludnék. Az utóbbi időben valóságos sportot űzött abból, hogy környezetét megcsalja s aki nem tudta meglesni, azt hitette, hogy az öreg nap-hosszat egyebet sem tesz már, csak alszik. Pedig a betegségtől foltos szemhéjak alatt azok az apró, szűrös szemek örökösen lesben álltak, hogy valamit észrevegyenek, a két füle pedig — mint valami ravasz vadállat — dühösen figyelt, hogy meghalljon egy hangot, egy szót, mely végét vesse az ő kinos tépelődésének.

Az udvaron cselédek dolgoztak, találkoztak s ha olykor egymással szóba állottak, az öregnek furcsa beszédekkel kellett hallania.

Az öreg Heléna, aki harmincz éve szolgált nála, néha egészen hangosan felelt a cselédek kérdésére.

— Nem tud megdögölni, pedig csak úgy liheg a sok büntől. Ha én oly fiatal volnék, mint a felesége, szerencsikát adnék neki, hogy elpusztuljon. De az a bolond még ápolja, még itt akarja fogni a vén kutyát . . .

A vén kutya a diófa alatt hunyorgatta a szemeit s föl szeretett volna ugrani, hogy megfojtsa azt a vén pletykafészket, de türtőztette magát és tovább figyelt. S hallania kellett, hogy a cselédek között nem akad egy sem, aki a pártját fogná, inkább egymáson is túltesznek abban, hogy szidják őt és szánakozzanak a fiatal feleségén. Valamelyik leány azt mondta, hogy egy olyan harmincz éves asszony még másodszer is férjhez mehetne; akad még ember, aki rajta felejtse a szemét s a kis leányával együtt is magához vegye. Aztán szidták azért, hogy szerencsétlenné tette a feleségét, mert anyává tette. Tudhatta volna, hogy az ő hetven évével hamar elpatkol s legalább ne hagyott volna kolonczt a szegény asszony nyakán. Bizony nem is lehetne csodálni, ha az az asszony valami csunya-ságra vetemednék. És több effélet beszéltek össze a cselédek.

Az a szerencsika nem ment ki az öregnek fejéből. Az ágy mellől erős fűszálak hajoltak föl hozzá s csiklandozták az arcát. Nyögve fordult meg s derékban törte a füvet, hogy terhére ne legyen. A cselédek halk dörmögéssel húzódtak el s Bertók István egyedül maradt a napos udvaron. Újból be-

húnyta a szemeit s megpróbálta, hogy nem tudna-e csakugyan elaludni. A sok tépelődés, a sok elfojtott méreg, már nagyon kimerítették. A diófa vastag levelei a szellőben összeütődtek, susogni kezdtek, a lombok közül egy-egy madárfütyty is felhangzott, az udvaron szárnyas jószág lármázott, a konyhából olykor-olykor női hangokat hozott a szél s a nyári muzsika mellett a beteg vén ember egészen összezsugorodott. Valami fojtó melegséget érzett, mely a mellére nehezedik s nem engedi lélegzeni. Foltos, sárga arczára egy kis verejték ült.

Úgy tetszett neki, hogy valaki odaül melléje. Egy darabig nem akart fölneézni; hátha alvást színelve, megtudhatna valamit. Ettől a politikától várt az öreg legtöbbet. Perezek teltek el, a szemhéjai fölött meggyült a verejték s nem állotta tovább föltekintett.

A felesége ült mellette.

— Azt hittem, alszol.

— Aludtam.

Az asszony letörülte róla a verejtéket. Bertók István egy darabig hallgatott, aztán lassan megszólalt.

— Vissza fogsz menni Romániába?

— Miért?

— Hátha meghalok, — fakadt ki a beteg — akkor is itt maradsz?

— Adtál nekem otthont; meghúzzuk magunkat Ilkával s itt maradunk, míg el nem kergetnek.

— De ez a ház már nem a mienk.

— Nem tudtam.

Megint csönd lett. A vén ember behúnyta a szemeit s mintha álmában fecsegné ki, elmondta, hogy az utolsó esztendőben a házikó ára is elúszott. Aztán szinte mosolygott, úgy megörült egy gondolatnak, mely eszébe ötlött. Ez az asszony talán azért tartott ki mellette, mert még mindig módosnak hitte. El kell neki árulni mindent, egészen elszegényedett, nem marad utána semmi; talán mégis csak kifakad, ha megtudja, hogy koldus-özvegy lesz. Kaján, csúf vigyorgás keletkezett a szája körül, mikor lassan előhozakodott a bajokkal, melyek vagyonát elvitték.

Az asszony szomorúan szólott:

— Akkor többet fog kelleni dolgoznom.

Méreg fogta el a vén embert, hogy ez az asszony nem akar kijönni a sodrából. Mint egy ravasz vizsgálóbíró, a legalattomosabb kérdéseken törte a fejét, csak hogy feleségét zavarba hozza, hogy végre elárulja magát. Mert a mióta az idegen cselédek beszélgetését kihallgatta, egészen bizonyosra vette, hogy ez az asszony nem önzetlenségből ápolja. A lelkébe akart látni fenékig. Öreg ember különben is egy félelem, ha fiatal felesége van; ő pedig még beteg is. Nem hitt mostani jóságában s a hogy lázasan gondolkozott, kételkedni kezdett már abban a hét esztendőben is, melyet vele eltöltött. Ravasz módon szóvá tette házasságuk egész történetét.

Szemeit kissé felnyitotta s figyelte az asszonyt.

— A kis korcsmátokról álmodtam, ahol a mostohád mellett kínlódtál. Emlékszel?

— Emlékszem.

— Csúf, sötét korcsma volt, csúnya népség járt bele.

— Szegény oláhok voltak, akikkel mostohám kártyázott. Én szolgáltam pálinkával.

— Mikor lementem a vásárra, egyszer hozátok tévedtem.

(— Az Isten igazította lépteidet.)

— Szép kis verekedéshez érkeztem.

(— Agyonütöttek volna a mostohámat.)

— Hamisan kártyázott.

Az asszony csöndesen vágott közbe:

— Csak az oláhok mondták, én nem hiszem.

— Jó, jó — ragyogott Bertók István — de letéperték. Az egyik gazember már ott tánczolt a gyomrán.

(— Engem is megfogtak — suttogta az asszony.)

— Úgy-e erős voltam még akkor? — ujjongott a beteg. Nyolcz oláht úgy kidobtam, mintha ott sem lett volna. Mostohád a lábamat esőkolta, te a kezemet...

(— Szerettelek érte mindig, most is.)

Ragyogott a beteg arca s mialatt a szeme folyton az asszonyon pihent, egyszerre rezignálva, számítással sóhajtott:

— Hja, akkor erős voltam, most meg gyöngé vagyok, mint egy öreg kutya... Akkor még jó voltam férjnek, de most...

Nem fejezte be. A ház felől egy kis öt éves leányka futott hozzájuk, belecsimpaszkodott az anyjába és nevetett. Aztán felugrott s a kis szőke, fűr-tös fejcskáját odafektette az apja foltos, sárga arczára. Az öregem egy pillanatra valami gyöngesség vett erőt s öregesen, szélesen csókolta a kis leányfejet, de aztán elfordította az arcát és behúnyta szemeit. A gyermek átfutott a másik oldalra, ott újra akarta kezdeni a játékot a beteggel, az anyja még biztatta is, de Bertók István makacsul csukva tartotta a szemét s a játékot, a csókot, a nevetést úgy tűrte mozdulatlanul, mint egy halott. Az utolsó időben ez valóságos paszsziója volt. Végre is az asszony fölemelte a gyermeket s lassan beszélt vele a szobába...

Vad tépelődéssel teljes napok bántották ezután az öreget. Az a régi mondás, hogy »a fiatal-ság hisz az asszonyban és kételkedik az Istenben, az öregség Istenhez fordul és nem bízik az asszonyban« rettenetesen megigazodott rajta. Míg öregsége daczára izmaiban érezte azt a féktelen erőt, mely-lyel ifjúkorában mindenkit bámulatba ejtett, nevetett azon, ha szidták, mert harmadszor is nősült és fiatal feleséget vett, de mióta ez a csúf betegség lepte meg s egyszerre összetört, mint egy megromlott gépezet, nem tudott szabadulni a gondolat-

tól, hogy könnyelműségeért mindenki szidja és átkozza, a felesége is. Ha a fiatal asszony csak egyszer kifakadt volna előtte, ha csak egyszer is szemére veti, hogy szerencsétlenné tette, az öreg ember alattomosan, vigyorogva tudott volna visszavágni. De azzal a szelid hallgatással, azzal a türelmes odaadással szemben nem volt fegyvere. S hogy az a hallgatás, hogy az az odaadás valódi volna, azt még sem tudta elhinni.

Egy este, mikor az asszony elaltatta leánykáját s átjött hozzá. Bertók István leült az ágya szélére s minden bevezetés nélkül ráförmedt az asszonyra:

— Hát miért fojtod magadba, miért nem átkozol?

A felesége ijedten nézett rá.

— István!

— Szidjál, átkozzál, de ne tedd magad, hogy szívesen vagy jó hozzám.

Az asszony sírva fakadt s csak arra kérte az urát, hogy lassabban kínozza, ne költse fel a gyermeket. A beteg mérgesen dörmögött s szokása szerint behúzódván ágyába, behúnyta a szemeit. Most megint úgy tett, mintha aludnék. Néhány nap telt el, az öreg folytonosan hallgatott, az asszony pedig ápolta, még sokkal gondosabban, mint azelőtt. A kis Ilusnak estenden oda kellett mennie a papa ágyához, hogy éjszakára elbúcsúzzék tőle; a vén ember azonban csukott szemekkel, összeszorított

ajkakkal türte csak a gyermek kedveskedését s nem nézett volna rá egy világért sem. Úgy érezte, hogy ezért a gyermekért meg tudna bocsájtani az anyjának. Ő pedig nem akart neki megbocsájtani, ám-bátor nem tudta, hogy miért kellene egyáltalán neki megbocsátania.

Mikor egy délután az öreg Heléna megint fecsegett a cselédekkel s megint emlegette a szerencsikát, Bertók István roppant lázzal várta meg az éjszakát. Akkor rákiáltott a feleségére, ki gyermekét ölelve aludt:

— Asszony!

Egy pillanat múlva ott állt mellette. A vén ember futva ránézett, de nyomban újra lehúnyta a szemeit.

Az éjszaka meleg levegőjében fojtottan jött ki a hangja:

— Megöllek, asszony, mielőtt te engem megölnél...

Felesége, reszketve, szomorúan hallgatta s azt hitté, hogy Bertók István lázban, eszméletlenül beszél. Nem is felelt neki. A vén ember dühbe jött s hangosabban szólott:

— Megöllek...

(Halkan, mint egy imádság, hallatszott: »István!«)

— Megöllek... Vagy mondd meg, mire vársz, miért ápolsz, miért nem átkozódsz...

Felült az ágyában s ránézett merev, üveges

szemekkel. Az asszony sikongva futott át gyermekéhez. Hangoosan imádkozott, ahogy a torkán kifért s a két karját kiterjesztette a csöndesen alvó leányka fölé. Néhány perczig a vén ember csak ült és hallgatott, az asszony pedig egyre halkabban imádkozott, aztán egyszerre fölkel s letakarta gyermekét. Mikor elkészült vele, lassan átment a férjéhez.

— Ölj meg István, engemet is meg a gyermekedet. Két éjszaka gondoltam már én is arra, hogy utánad megyünk, ha te itt hagysz, de ha ránéztem arra a gyermekre, éreztem, hogy nem lesz erőm. Ölj meg bennünket.

S lehajtotta fejét, mintha a halálos csapást várná.

Bertók István pedig felordított s hanyattvágva magát sírt, mint egy megvert állat.

— El fogtok pusztulni, el fogtok pusztulni... Pfuj, milyen nyomorult gazember vagyok...

Aztán behúnyta szemeit és nem akarta többé fölhyitni.

M E S E.

Rózsák virultak az ifju fejedelem arcán és gombák a kis agyvelejében. A hivei nógatták, hogy válasszon magának feleséget s mivel megszokta, hogy mindent felelősemek ellenjegyzése mellett cselekedjék, előbb meg akarta hallgatni a bölcsek véleményét a — házasságról. Mintha a házasság dolgában a bölcsek nem volnának éppen olyan ostobák, mint én vagy akarmelyik felebarátom. De a fejedelem úgy akarta s a fejedelemnek szabad bolondot is akarnia.

Hat országból hat bölcsöt hozattak és nyomban lakat alá tették. Ami a körülményekhez képest mindenesetre a legokosabb volt, mert a miniszterek hamar belátták, hogy a bölcsesség közveszélyes dolog és bolondot mivel, aki fejedelmek és más romlatlan, naiv lelkek közelébe egy bölcsöt enged. Mert a közmondás hazug; az az igazság, hogy száz bolond nem képes annyi jót teremteni, amennyit egy bölcs le nem tudna rontani.

Lakat alá tették tehát a bölcseket, külön-külön cellába mindegyiket. S egy ódon biblián

kivül mindegyik egy kis cédulát talált, melyre fel volt írva:

— Jól vigyázz, oh bölcs férfiú, mert a fejedelem mély bölcseséget vár tőled. . .

S ha egy bölcestől mély bölcseséget várnak, éppen úgy belebolondul, mint a legkisebb gyerek. Három napig gondolkoztak a bölcsek külön-külön s nem tudtak annyi okosat kisütni együttvéve, mint egy hóbotos, vakmerő gyermek, akinek szintén rózsák virultak az arcán, de az agyvelejében nem voltak gombák, mert valószínűleg nem is volt agyveleje, csak valami csodálatosan beszédes szive volt a kis nyomorultnak.

Az udvar együtt volt, tele színnel és ragyogással, ahogy az minden tisztességes operettnben látható. Tán éppen annyi volt a különbség, hogy a fejedelem udvarában jobb komédiások voltak, mint minden tisztességes operettnben. S aztán a korona is valódi volt mely ott ragyogott az ifjú fejedelem szépséges fején.

Bebocsátották az első bölcslet. Ki is szólott ilyképpen:

— Oh fejedelem! Három napig gondolkoztam a házasságról és mondhatom neked, hogy nem lehet jó a házasság. Jól tudom én, hogy egymásnak teremtette Isten a férfiut és nőt, együtt is kell élniök, de azt hiszem, a törvénytudók rosszul állapították meg a formát, melyben most férfi és nő együtt él. Mert a házasság, mint az együttélésnek

formája: törvény. Már pedig minden törvénynek jósága abban találja kritériumát, hogy mentül kevesebb kivételnek engedjen tért. Ha a kivételek többségben vannak, akkor a törvény rossz. A statisztika pedig azt bizonyítja, hogy több boldogtalan házasság van, mint boldog. Hogyan merjem én neked ajánlani a házasságot, mikor nem tudhatom, sikerül-e mindjárt először olyan párt találnod, aki hozzád való? Oh fejedelem, a házasság csak kísérlet s a te boldogságoddal nem szabad kísérletezni!

Az udvar a fejedelem arcát leste. Az arc rózsás maradt és mosolygó. Nyugodtan szólt:

— Bölcs férfi! Az én kedves, édes anyám — hülő poraiban is áldassék — világra hozott engem, pedig nem tudta: boldog leszek-e vagy sem. Hidd el nekem, az egész élet is csak kísérlet, mégis nagyon kedves . . .

A bölcsét visszavitték lakat alá és mialatt halk muzsika hangzott, bebocsájtották a másodikat. Bolondos, jóképű emberke volt, két huncut, szürke szem ragyogott ki a szakállas arcából. Az egész teste táncolt, mikor beszélt:

— Oh fejedelem! Az ember szokszor szeret, mert jól esik neki, de csak egyszer házasodik és nem bizonyos, hogy jól esik-e neki. Komolyan sohasem gondolkoztam róla. Végre is annyi nagy probléma van, amelybe az ember kedvére belebolondulhat, mért választottam volna a legközönségesebb problémát? Az ember megházasodik, mint ahogy

felöltözik: mert az ugy szokás. S ha nem kérde-
 tőlem, hogy öltözködjél-e, mért kérded, hogy illik-e
 megházasodnod? Én beleugrottam a házasságba,
 mint a vízbe. Azért, mert akad három bolond, aki
 nem tud a vízben okosabbat tenni, mint hogy bele-
 ful: — bizony nagyon ostoba volna az emberiség,
 ha sohasem menne vízbe. Igaz, hogy a sok híres
 filozófus közül egy sem volt nős, hogy Kant, Descar-
 tes, Spinoza, Leibnitz sohasem házasodtak s csak
 egy bölcs volt, aki megnősült: Szokrates boldogult
 kollegám, akinek felesége Xantippe volt. — de ugy
 látom, hogy ezek az urak nem éppen azért voltak
 bölcsek, mert nőtlenek maradtak. És most, oh feje-
 delem, láthatod, hogy nagyon bolond bölcsek vagyok
 s ha volna udvarodban egy devék uri legény, aki-
 nek két fölösleges keze van, parancsolj rá, hogy
 lökjön ki, mert megérdemlem . . .

Az udvar nevetett, a fejedelem hallgatott.

A harmadik bölcsöt bocsájtották be. Nagyon
 öreg volt már; mesebeli szakállá volt, mely a
 földet seperte s a hangja olyan gyöngén hangzott,
 hogy alig hallották.

— Oh fejedelem! Három napot adtak, hogy
 gondolkozzam a házasságról; három napot adtak
 és egyetlen könyvet sem. Honnan tudjak hát én
 tanácsot adni néked? Bocsásd rendelkezésemre
 könyvtáraidat, át fogom kutatni, föl fogom jegyezni,
 hogy miként vélekedtek híres nagy elődeim a há-
 zasságról, gloszszákkal fogom kíséni az ő vélemé-

nyeiket, ki fogom bennük mutatni az ellenmondásokat, meg fogom magyarázni a házasságot jogi, társadalmi, filozófiai és élettani szempontból, de ne kivánd, hogy megmondjam neked: házasodjál-e vagy sem. Hadd kutatom át háromszáz hetvenkilenc könyvtáradat és öt kötetes munkában válaszolok neked, de abban a cellában, melyben három napig tartottatok, én nem tehettem egyebet, csak — aludtam. Mert édes az álom, oh fejedelem, és boldog, aki . . .

A fejedelem nem engedte, hogy befejezze a hosszú sohajtást.

— Akadémiám boldog lesz, ha fölfedezhet, én jó öregem. Eredj vissza celládba és aludjál, mert édes az álom és boldog, aki föl sem ébred . . .

Az a halk muzsika tőből hangzott, pajkos sugarak szökdöstek be a színes ablakon és tarka függő-hidak látszottak, amerre a sugarak himbálóztak. A fejedelem arcán halványodtak a rózsák, az udvar a negyedik bölcset várta.

Már az ajtóban is veszekedett.

— Mind bolond, aki házasodik. Isten hat nap alatt megteremtette a világot s a hetedik napon az asszony elrontotta. Hazudik a biblia: csak a férfit teremtette az Isten, az asszonyt az ördög küldte ellene csatába. S a harc Isten és ördög között még nincsen eldöntve, akármit mondjanak a poéták. Míg férfi és nő küzd, míg asszony férfit csábit, a háboru nincs befejezve. De a nagy rom-

bolásból már lehet sejteni, hogy az ég és pokol harcában ki lesz a győztes. Az ördögbe is, az ördög lesz a győztes. Századokról századokra ki lehet mutatni, mint lett butább és butább a férfi, ravaszabb és ravaszabb az asszony. A férfi mindig gyöngébb és gyöngébb lett, az asszony mindig erősebb és erősebb. Az ég azt mondta a férfinak: te ur vagy és tiéd a jog! A pokol azt felelte az asszonynak: te szolga vagy és tiéd *lesz* a jog! S a pokol okosabb politikus. Mert akié minden jog, az nem küzdhet jogokért, de a kinek semmi joga sincsen, minden jogért küzd. És ez a pokoli fufang bevált. A férfi minden jogáról lemond, hogy övé legyen az asszony s az asszony minden jogot magához ránt, hogy a férfi az ördögé legyen. Instrumentum diaboli! Az ördög fegyvere, az asszony, magában jön fel a pokolból és párosan tér oda vissza. Néha többet magával is, a mi nagyon kedvére van az ördög urnak. A legszelidebb asszony is visz egy áldozatot az ördögnek, az igazi asszony tizenegyet. Minden asszonyt ki kellene pusztítani, aztán hadd veszen a férfi is, legyen vége a világnak és . . .

A fejedelem felugrott:

— És kezd meg te a sort. Üssétek le a fejét, aztán esetleg a többiét is . . .

A bölcs összerázkódott:

— Félreértettél, oh felség! Valakinek vi-

gyáznia kell, hogy rendben menjen a pusztulás . . .
És ki vigyázna, ha nem a bölcse?

— Vigyázzon a hóhér!

A bölcse mosolyogni próbált:

— Akkor tán inkább elszegődném hozzád —
hóhérnak . . .

Az udvar nevetett, a fejedelem intett. A meg-
juhászodott bölcset elvitték cellájába.

Az ötödik bölcse német volt. Nagyon német,
mert kissé minden filozófus német. Az ötödik a
három nap alatt, melyet cellájában töltött, egész
rendszerrel dolgozott ki a házasságról.

Igy szólt:

— Oh fejedelem! A világot úgy kell felfogni,
mint egy embert. A házasság a világnak az, ami
egy embernek a táplálék. Szükséges, de okosan kell
vele élni, mert különben megárt. Ahogy a világot
ma táplálják, az nagyon rossz. Van egy ideám,
mely a világot erősebbé tehetné. A husz éves férfi
idősebb asszonyt vegyen nőül, a ki őt a husz éves
kor minden veszedelmén keresztül vezethesse. Az
ilyen nőnek szerelme később szinte anyaivá fejlőd-
nék és el tudná nézni, hogy a harminc évessé lett
férj egészen fiatal leányt vegyen nőül, a kit viszont
ő vezetne át az ifju kor veszedelmén. Mert társa-
dalmi és emberi szempórtból mondhatom, hogy a
házasság husz éves korban szükséges, harminc éves
korban hasznos, de nem szükséges, később azonban
határozottan káros intézmény. Oh! fejedelem! Le-

gyen erőd, hogy példa lehessél! Végy el egy idős asszonyt . . .

Az udvar feszegetni kezdett. Az idősebb hölgyek körében némi köhögés volt hallható. A fejedelem erőlködött, hogy komoly maradjon.

Lassan szólalt meg:

— Oh nagy bölcs! Él-e még anyád, vagy kedves nagymamád, hogy megkérhessem a kezét. Különösen kedves nagymamádat nagy gyönyörrel tudnám nőül venni, hogy büszke lehessen unokámra, a kiben ártatlan volnék.

A bölcs komolyan válaszolt:

— Sajnálatomra felség, anyámmal már nem szolgálhatok, ellenben nagyanyám él, de férjnél van harmadszor.

A böleset gyorsan elköszönték s míg a halk muzsikát meg-megszakította az udvar ifjainak elfojtott nevetése, behozták a hatodik filozófust.

Csöndes, szép öreg volt, a hangja is meleg, szimpatikus.

— Kelet az én hazám, oh felség, hol a gondolatok úgy jelennek meg, mint az álmok: eleven képekben. Öreg patriárka hajléka mellett csodálatos rózsaeerdő fekszik. Úgy reng, hullámszik, mint egy illatos tenger. Az ég közelebb hajlik, hogy gyönyörködjék a rózsaeerdőben; olyan közel hajlik, hogy szinte látni lehet a parányi angyalokat, amint vágyakozva lebámulnak reá. A föld sem tud nyugodt maradni alatta. Völgygyé omlik, hogy ma-

gába zárjon a rózsakerdőből egy darabot és dombbá torlódik, hogy egy sorból nézhesse az illatos virágországot. Kacagó, verőfényes napban hullámszik tovább a rózsakerdő. S egyszerre a jó szél arra hajt két ágról-szakadt vidám legényt. Az egyik megáll és ittasulva, mámorosan nézi a csodás erdőt. »Oh, ha örökre itt maradhatnék, vagy ha elvihetném magammal csak egy szálát, hogy mindig lássam, mindig csodáljam!« A másik könnyelmű, vad fickó rákiált: »Ne siránkozzál gyerek, szakítok egyet belőle, ha olyan nagyon szereted!« S már feléje is siet a rózsakerdőnek, hogy óhaj nélkül leszakítson belőle egy szálát, de imhohol előtte terem az ősz patriárka és jóságos, édes hangon kéri: »Ne szakíts a rózsából fiam, ha nem kívánod, terhedre lesz neked, eldobod és meghal. De te másik, ha olyan nagyon szereted, maradj nála vagy szakítsd le és vidd magaddal, hogy mindig lássad, mindig csodáld . . .« Oh fejedelem. Ne szakíts óhaj nélkül virágot, ne házasodjál, ha nem érzed, hogy házasodnod kell s ha érzed, ne kérdezd, hanem házasodjál, mert nem azért van a leány, hogy te gondolkozzál, hanem azért, hogy elfelejts gondolkozni. És házasodjál, ne várd, hogy más tanácsolja neked. A rózsák, míg ifju vagy, gyönyöröd lesz s ha tested gyötrődött, a rózsák édes olaja fel fogja üdíteni . . .

Nem szólott senki s a muzsika mégis játszani kezdett, valaki nagy hőséget érzett és felszakított egy ablakot, azon meleg folyamban hömpölygött be

a ragyogó napfény s a terem egyszerre olyan lett, mintha levegőjében apró tündérek csókolóztak volna. A fejedelem lehajtotta a fejét, a rózsák eltűntek az arcáról, mélységes szomoruság vett rajta erőt s mert ő hallgatott, viszafojtotta hangját a bölcs is, az udvar is, csak a muzsika hangzott lassan, elmosódva, mintha egy álomból hangzanék ki.

S egyszerre sikoltás hasított át a csenden. Fiatalos, meleg sikoltás volt s mikor az udvar ijedten feltekintett: a nyitott ablakban egy gyerek-leánykát vett észre. Szalmaszín haja ki volt bontva s mint egy sugárzápor, úgy omlott a gömbölyű kis vállaira. A mandula-szemű bámulva néztek a fényes udvarra s parányi szája, melyen a sikoltás kiszökött, még nyitva volt, mint szökevény madárka után a kalitka ajtaja. Az egyik kezével megkapaszkodott az ablakban, a másikkal pedig a kis mel-lén babrált. Talán egy akaratos ráncot akart rendreutasítani. Olyan volt a szépséges leányka, mint egy tünemény.

Az egész udvar hallotta, mikor a fejedelem félig sugva ejtette ki:

— A rózsakerdő . . . a rózsakerdő . . .

És most már maradhatott az udvar. A fejedelem letette a koronát és futott ki a szabadba. A hölgyek székekre állottak s úgy nézték az ablakból, mint siet a fejedelem a leányka után. És utólérte és átkarolta és mintha az öreg patriárka megengedte volna, úgy csókolta az egész — rózsakerdőt.

— Ki vagy, leányka — kérdezte a fejedelem.

— Én vagyok — felelte ijedten a gyermek s csak később tudta megmondani, hogy az udvari kertész leánya. S ugyan honnan vennének a mesék annyi szépséges királynét, ha néha a kertészek leányai nem könyörülnek rajtuk? A szép gyermekből bizony királyasszony lett, a keleti bölcsből miniszter s minhogy a többi öt bölcsöt feledékenységből a cellákban hagyták, az egész országban csupa kedves bolond szaladgált és nagyon boldogak voltak. Rengeteg sok bolondságot követtek el minden nap, de ostobaságot egyet sem, mert a bölcsöket feledékenységből a cellákban hagyták . . .

SZENT UJJAK.

Estefelé, egy külvárosi sörcsarnokban találkoztam vele. Valamikor édes atyámnál bádogos legény volt s olykor-olykor, ha a fővárosban találkoztunk, megujul közöttünk az ismeretség. Rendszeresen megkérdi, hogy mit csinál édes atyám, én valami konvencionális szöveggel válaszolok s azután én sietek a redakciómba, ő pedig megy tovább Ujpest felé, ahol egy gyárban dolgozik. Nagyon csöndes, hallgatag ember s azt hiszem, igen szorgalmas.

A csarnokban így alkonyat táján igen sokan voltak s az egyre érkező vendégeknek alig akadt helyük. Nem volt nagy választásom: odaültem melléje.

— Jó estét, Csermák.

Kissé zavartan köszöntött. Hamarosan kiitta sörét s úgy tetszett, hogy nyomban távozni akar. Nem voltam egészen tisztában, hogy nem miattam szökik-e, mert a milyen félnék természetű, kitelik tőle, hogy csak azért siet el, nehogy nekem terhemen legyen. Éppen azért néhány szóval marasztaltam és Csermák azzal a félig menni kész alázatossággal, mely szinte azt mondja: »csak tes-

sék parancsolni, azonnal elhordom magam«, — visszaült helyére. Hogy kényelmetlen zavarát leplezze, még egy pohár sört rendelt s valami félénk mosolylyal tette hozzá:

— Pedig nem szoktam . . . egy pohárral éppen elég . . .

Aztán csakugyan előhozakodott a szokott kérdéseivel s mindenféle változatban kérdezősködött, csakhogy hosszasan kelljen válaszolnom. Közben a két szemét el-eljáratta az egész csarnokon s nekem úgy tetszett, hogy azt keresi: ül-e még olyan kopott mesterlegény-forma alak a helyiségben, mint ő? Voltak elegendő. Az ilyen külvárosi sör-csarnokok, vörös abroszaikkal, kopott pinczérekkel s a csarnokba torkolló konyhákkal, melyekből csak úgy áramlik a sokféle ételszag, — épenséggel nem valami válogatós szalonok. Gyári munkások ingujjban, néhány közelben lakó hentes s egy-egy fináncz tették a csarnok közönségét s maga a vendéglős, aki azelőtt rendőr volt, a fesztelenség tekintetében előljárt a jó példával.

Megszántam Csermákat s megkérdeztem:

— Hogy kerül maga ide?

— A feleségemet várom.

S aztán valami sajtáságos mosolylyal, melyben zavar is volt, meg büszkeség is, hozzátette:

— Zongora-leczkéket ád odaát a gyári kis-asszonyoknak . . .

— Zongora-leczkéket?

— Igen.

— Hát tud zongorázni?

— Oh kérem, hisz a bécsi konzervatóriumot végezte.

S egyszerre kigyulladt az arcza, zavara eltűnt, most már nem leste, hogy én beszéljek, hanem, mint a rossz diák, kit az a szerencse ér, hogy a sok leckeanyagból véletlenül azt kérdik tőle, amit éppen tud: azt az egyet lelkendezve, szélesen, színezve mondja el, nehogy egyebet is kérdezzenek tőle. — Csermák is beszélt, szélesen, színezve, szinte gyönyörrel. Látszott az arczán, a szemén, a hangján, hogy mennyire imádja, mennyire csodálja azt az asszonyt, akinek dicsőítésében szinte felolvadt.

Alig nézett rám; maga lé bámult, mintha csak magát akarná meggyőzni.

— Nagy szerencse ért vele, sohsem reméltem s nem is tudom, hogy nem szégyenli-e magát velem! Hisz én csak egy nyomorult munkás-ember vagyok s ő kisasszony volt, aki konzervatóriumot végzett. Én a harmadik emeleten laktam egy konduktor családjánál, s ha esténként hazamentem, úgy elhallgattam a játékát. Mert mindig játszott. A harmadik emelet kiállott a folyosóra, s ki csodálva, ki meg irigykedve mondta, hogy milyen gyönyörűen játszik a Votánék Erzsébetje. Mert Votán Erzsébetnek hívják, ki most az én feleségem. Az ablakaik nyitva voltak, a játék kihallatszott, beláthattam az ő kis szobájukba, csodálhattam az Erzsébet

kipirult fényes arcát, szökdöső, finom ujjait s karcsu termetét, melyet a zongorára állított gyertyák fénye aranyos, sárga világításba fürösztött. Nem mertem világot gyújtani az én kis zugomban, csak a sötétségből bámultam át, hogy ő ne láthasson, mert attól féltem, hogy leereszti a függönyöket, ha észreveszi, hogy minden este bámulom. Nem értettem, hogy mit játszik, de emlékszem, hogy sokszor dühbe jöttem, ha az ablak alatt a konduktorék felnőtt leányai fecsegni kezdtek. Annak a két otromba leánynak az fájt, hogy mért nem játszik Votán Erzsébet valamit friss valczert, hogy ők egy kissé foroghassanak a folyosón. Egyszer le is piszegettem őket, s a szentelenek kikaczagtak, hogy tán szerelmes vagyok a kisasszonyba

Csermák hirtelen fölémelkedett s fürkészve nézett ki a csarnok ablakán.

— Úgy rémlett, mintha a feleségemet látnám.

Aztán visszaülve folytatta:

— Azok a könyvelőék mindig tovább tartják ott. Az egy órával sosem elégszenek meg. S ha legalább valami uzsonnával főznék le ilyenkor. Szegény Votán Erzsébet, mindig olyan éhes, ha hazajön.

Egy kis csodálkozással kérdeztem, hogy mért mondja a feleségét most is Votán Erzsébetnek.

Halkan, bizonyos titkolódzással felelt:

— Nem szabad tudni, hogy az én feleségem. Ha megtudják, hogy Csermákné, hogy egy bádogos-legény felesége, a nagy urak röstelnék a

gyermekükhez jártni. Inkább megtartotta a leánykori nevét... Hiszen a színésznők is így tesznek.

Egyet hörpentett kancsójából és folytatta a megszakadt történetet.

— A konduktorék leányaira nem tudtam többé ránézni, mert olyan impertinensek voltak. De Votán Erzsébetet is sokáig nem láttam ezután. A gazdasszonyom, a konduktor felesége beszélt csak róla esténként. Erzsébetet nagy szerencse s egyszeribe nagy csapás is érte. Volt egy nővére aki Romániába ment férjhez és igen gazdag volt, az küldözgetett is Votánéknak minden elsején egy kis pénzt. De egyszer a járandóságot nem a posta hozta, hanem román hajótiszt, aki az Erzsébet nővérének házában lakott s valami hivatalos dologban jött fel a fővárosba. Gazdag legény volt a román és csinos. Az a baj esett, hogy megszerette Votán Erzsébetet és el is jegyezte. Aztán visszautazott Romániába. Ugy volt, hogy tél utóján megülik a lakodalmat is.

— Magának ez persze nagyon fáj? —

— Fáj. Bolond dolog volt, de a munkában alig vehették hasznomat. A szerelmes embereket az állam pénzén kellene ellátni, mert a maguk emberségéből, a milyen szerelmesek, bizony éhen halhatnának. Az én ablakaim azontul is nyitva voltak minden este, de hiába néztem ki, a Votánék ablakán a függöny mindig le volt bocsátva. Csak reggel láttam néha s fáj a szívem, úgy meg-

fogyott az én kis szent Erzsébetem. A konduktorném pedig estenden mesélt tovább. A romániai nővér irigykedik, nem akarja megengedni, hogy az ő nővére nagyobb urhoz menjen nőül, mint ő. A hajótiszttel összeveszett, telehazudta a fejét ott a tisztnek, itt a lánynak s hintette a konkolyt ket-tejük közé. A fiatal ember leveleiben megírta Erzsébetnek, hogy mint agyarkodik ellenük a nővére, de hozzátette, hogy nem engedi magát elriasztatni.

Ivott.

— Azután mégis engedte magát elriasztatni. Nem állotta a sok székaturát s ott hagyta a várost városnak, s menyasszonyát menyasszonynak. Szegény kis Votán Erzsébet! Halovány, átlátszó lett, mint a tavaszi rózsza. Az ablakai megint megnyiltak, újra játszott, a folyosók újra megteltek s én még sem tudtam többé olyan gyönyörrel hallgatni. Nekem úgy rémlett, mintha csöndes zokogását hallanám az Erzsébet elgyötrött lelkének. Talán meg is mondtam a konduktornénak. S egy este majd összerogytam, mikor a gazdasszonyom egyszerre megszólalt:

— Mért nem kéri meg szegénykét? Tudom, hogy hozzáadnák.

— Egy rémület voltam, két napig haza sem mertem menni, csak éjfélután, mikor a nagy lakóház népe már aludt. Ébren féltem s álmomban

Votán Erzsébet intett felém. Harmadnap a gazdaszonyom ismételte mondását s én reszketve feleltem, hogy nincs bátorságom, s néhány nap mulva egy érthetetlen, mámoros, csodákkal népes álom lett nekem az egész élet. Engem vőlegénynek hívtak s Votán Erzsébet hidegen, félénken, de gyakorta rám nézett. Egy délután egyedül maradtunk s Erzsébet megszólalt: nem szeret, de az enyém lesz a nővére miatt, akire nem akar többé szorulni akarom-e? Akartam. És soha sem reméltem, hogy szeretni fog, csak szerettem. És öt év óta vagyunk együtt, öt év óta imádom és szeretem s Erzsébet egy szent

Az átellenes gyárból egy nő lépett ki; Csermák megint felugrott, de nem Votán Erzsébet volt.

— Mit nyújthattam én neki? Reggeltől estig ott vagyok a gyárban. A kezem piszkos, feltörött, a szokásom durva, parasztos és az otthonom uri. Még zongoránk is van. Azzal az ő tiz ujjával keres, többet, mint én. Leczkéket ad. Azt mondja, hogy az neki gyönyör s bele kell nyugodnom. Most már ő nem enged engem nehéz munkára menni. Az én édes, finom ragyogó otthonom az ő műve, ő teremtette az ő szent ujjai . . . És nem tesz nekem soha szemrehányást. Nem. Tudom, hogy nem szeret, de mégis nagyon jó hozzám s én csodálom. Dél előtt dolgozom s délután őt kísérem a leczkékre. Mindenütt megvárom s aztán este együtt megyünk haza. Egy kis gyermekünk is van

Ragyogott a szeme. Egyszerre felugrott s egy kis lázzal szoritotta meg a kezemet. Aztán kisietett.

Utána néztem:

A gyárból egy alacsony, kissé pupos, koravénült asszony jött ki. — Egészen olyanak látszott, aki az önkéntes mártíromság szerepében nagyon jól találja magát. — Nyomban észrevette Csermákot, de egy darabig egyedül ment és Csermák, mint aki megértette, messziről hiven követte. — Mintegy száz lépésnyire aztán megvárta férjét, elébe nyújtotta a kezét és a munkás, a feltörött kezü, durva Csermák lehajolva, megcsókolta a Votán Erzsébet szent ujjait.

TARTALOM.

	Lap.
Koldusok	1
Apró fővárosok	10
Sass Ida	25
Szárnyatlan madár	41
Sivatag	54
Az özvegy	65
Vászonvilág	76
Az alvajáró	97
Intermezzo	107
Felhős alkony	115
Mese	124
Szent ujjak	135

KABOS EDE eddig megjelent munkái:

Elzüllöttek. (Elbeszélések). Ára 1 frt.

Vásár. (Regény). Ára 1 frt.

Éva. (Szinmű). Ára 50 kr.

Harakíri és egyéb vázlatok. Ára 1 frt.

Tantalus. (Szinmű). Ára 1 frt.

Koldusok. (Novellák). Ára 50 kr.

Fehér éjszakák. (Regény). Sajtó alatt.

